

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

"Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

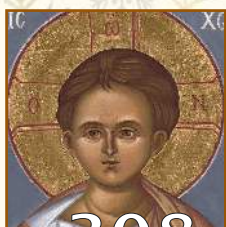
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΗ'
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013
Αρ. Φύλ. 816

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

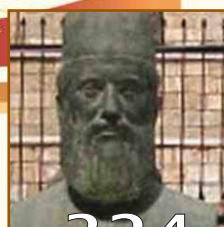
τεύχος 816, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

Περιεχόμενα

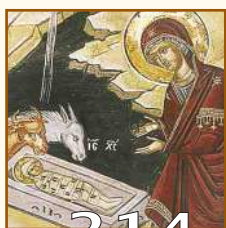

308

«Ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται;»	307
Κανείς ἄλλος.....	308
Τὸ μήνυμα πού δέν θέλουμε νά λάβουμε	310
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	312
«Καὶ τοῦτο ὑμῖν τό σημεῖον...»	314
Ἀντιφώνηση.....	316
«Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν»	318
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	320
Φαινόμενα «χριστιανοφοβίας»	322
Πρῶτα ἢ Πατρίδα!	324
«Ὡς καὶ ἡμεῖς»	326
Ἔρχεται!.....	328
Ἀπὸ ἐπιστολές πού λάβαμε	328
Μία ξεχωριστὴ εὐλογία.....	329
Τὰ πρῶτα Χριστούγεννα (διήγημα)	330
Ἑκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	332
Περιεχόμενα τόμου ΕΗ' (2013)	333

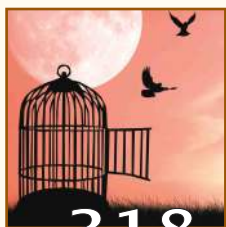
324

314

326

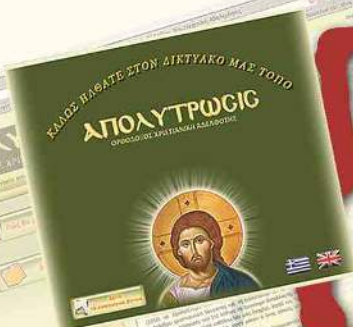

318

329

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καὶ τίς δραστηριότητές της καθὼς καὶ γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαρρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νὰ ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

«Ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται;»

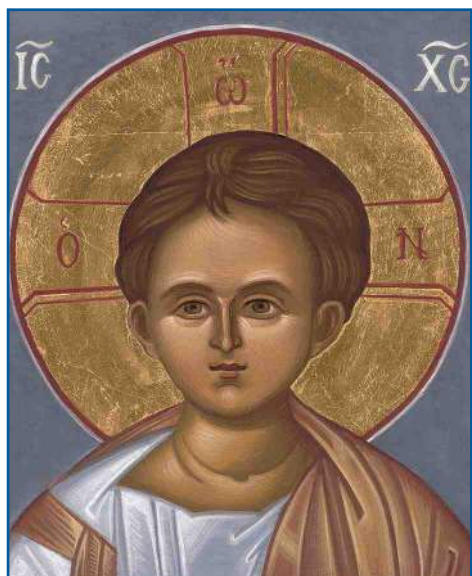
πού εἶναι ἐτοιμη νά τόν δεχθεῖ. Εἶναι αὐτή ἡ γέννηση ἡ μυστική, πού μᾶς εἰσάγει σέ μία ἄλλη λογική, στήν ὑπέρλογη λογική τοῦ Θεοῦ, καί μᾶς ἀποκαλύπτει τά μυστικά τοῦ Θεοῦ.

Κάθε στιγμή γεννιέται ὁ Χριστός! Γεννιέται ἐκεῖ ὅπου οἱ δίκαιοι καί ἅγιοι δέν χορταίνουν, δέν ἱκανοποιοῦνται μέ τήν ἀγιότητά τους, ἀλλά τόν ἀναζητοῦν συνεχῶς ὡς λυτρωτή καί σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Ἐκεῖ ὅπου οἱ ἁμαρτωλοί, ληστές, κακοῦργοι, ἄρχοντες καί λαός, πιστοί καί ἄπιστοι, ἀγνοοῖ καί διεφθαρμένοι, ὑγιεῖς καί ἄρρωστοι, ἀρτιμελεῖς καί ἀνάπηροι, ὅλοι οἱ θνητοί τόν ζητοῦν. Ἀρκεῖ νά τόν ζητήσουν εὐλκιρινά καί ὁ λυτρωτής Ἰησοῦς ἔρχεται στήν καρδιά τους, τήν δροσισμένη μέ τά δάκρυα τῆς μετανοίας, καί μένει ἐκεῖ μόνιμος σύντροφος, ὅπως δηλώνει τό ἄλλο ὄνομά του, ὁ Ἐμμανουήλ [= «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Μθ 1.23)].

Ὅπως ὁ σταβλὸς τῆς Βηθλεέμ ἔγινε οὐρανὸς καὶ τόπος ἀγγελικὸς, ἔτσι ἡ ψυχὴ ἢ μετανοημένη γίνεται κομμάτι οὐρανοῦ στὴ γῆ. Ἀρκεῖ νὰ νιώσει καὶ νὰ ἐκφράσει τὴν ἀνάγκη τῆς νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καί -τί ὑπέροχο!- ἀκόμη κι ὅταν δὲν ἐκφράζεται αὐτὴ ἡ ἀναζήτησι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀναζητᾷ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο· «ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν» (Ἀπ 3,20)! Μακάριοι ὅσοι ἀνταποκρίνονται. Γίνονται μάρτυρες καὶ μέτοχοι στοῦ μέγα θαύμα, ἀγκαλιάζουν τὸν ἴδιο τὸν Θεό, τὴν ἀτέρμονη μακαριότητα.

'A.

Κανείς άλλος!

Ὁ Χριστός
-καιρός νά τό
συνειδητοποιήσουμε
ἐπιτέλους-
εἶναι ἡ μοναδική λύση
στό πρόβλημά μας.

Τά Χριστούγεννα εἶναι ἡ γιορτή τῆς ἐλπίδας. Ἀκόμη καί γιά τούς ἀνθρώπους πού δέν ἀγγίζουν τό ἀληθινό μήνυμα τῆς γιορτῆς, ἀλλά τό ἐνδιαφέρον τους ἐξαντλεῖται στήν ἀπόλαυση τῶν διασκεδάσεων καί τῆς λάμψης μιᾶς παραδοσιακῆς φιέστας, τά Χριστούγεννα προσφέρουν μία ἔντονη γεύση ἐλπίδας. Τό βλέπει κανείς αὐτό στά πρόσωπα πού προσδοκοῦν αὐτή τήν περίοδο ὅσο ποτέ ἄλλοτε ἓνα δῶρο, μιᾶ εὐχή, μιᾶ ζεστή ἐκδήλωση ἀγάπης.

Ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ζήσει χωρίς τήν παραμυθία τῆς ἐλπίδας. Ἄν ἡ ζωή μας στερηθεῖ αὐτό τό ἔρεισμα, κλονίζεται καταλυτικά, σύγκορμη. Διότι δέν ὑπάρχει πιό ἀνυπόφορη κατάσταση ἀπό αὐτή τῆς ἀπελπισίας. Ὁ βίος μας εἶναι ζυμωμένος μέ θλίψεις καί ὀδύνη. Ἦδη ἀπό τά πρῶτα δευτερόλεπτα πού βλέπουμε τό φῶς τοῦ ἡλίου, τό δάκρυ καί ὁ πόνος γίνονται ἀχώριστοι σύντροφοί μας. Καί ὅσο μεγαλώνουμε, μεγαλώνουν καί τά προβλήματα καί οἱ δυσκολίες μας καί ιδίως ὁ φόβος μπροστά στήν ἀδυναμία καί στόν θάνατο. Ἡ χαρά, ἡ ἀνέση, ἡ ἱκανοποίηση, ὁ πλατυσμός μετριοῦνται σέ στιγμές ἀποδομοῦνται καί θρυμματίζονται τόσο εὐκόλα! Τό νά ἐλπίζουμε, λοιπόν, εἶναι ἀναγκαῖο· εἶναι, θά ἔλεγα, θεμελιώδης ἀντίδραση αὐτοσυντήρησης.

Αὐτή ὅμως ἡ ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι σχεδόν ἐνστικτώδης, δέν ἔχει προοπτικές. Ἴσως νά «πεθαίνει τελευταία», ὅπως προσφυῶς λέγεται, ἀλλά πάντως πεθαίνει. Καί μαζί τῆς γκρεμίζονται -συνήθως μέ πάταγο- ὄνειρα, ἐπιθυμίες, δημιουργίες, σχέσεις, ἄνθρωποι. Εἶναι πραγματικά τρομακτική ἡ σκέψη ὅτι κινούμεστε ὅλοι στά ὅρια μιᾶς ὀξύτατης ἀντίφασης: Κρατώντας σάν πολύ-

τιμο θησαυρό τήν ἐλπίδα, ἀγωνιζόμεστε γιά ἓνα αὖριο πού εἶναι βέβαιο ὅτι θά καταρρεύσει. Παλεύουμε μέ τήν συνείδηση ὅτι θά ζήσουμε γιά πάντα, ἐνῶ ὁ θάνατος εἶναι ὁ πιό βέβαιος ὀρίζοντας τῆς ζωῆς μας, ἡ ἀνεξάλειπτη σφραγίδα σέ κάθε της μόριο.

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀνατρέπει αὐτά τά δεδομένα ἄρδην. Στήν φτωχή, σκοτεινή καί ἐτοιμόρροπη σκηνή τοῦ κόσμου μας εἰσβάλλει «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» (Ιω 1,9), ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Γίνεται ἄνθρωπος «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν» (Α΄ Τι 6,16), ὁ αἰώνιος. Καί τό κάνει αὐτό γιά νά συντρίψει ἀκριβῶς τήν ἀπελπισία μας. Τί καθήλωσε τόν ἄνθρωπο ἀδυσώπητα στήν φθορά; Ποιός μᾶς ὀδήγησε δέσμιους στήν πιό φρικτή καί σκληρή δουλεία, στόν θάνατο; Ἡ κατάρρα τῆς ἁμαρτίας. Καί ἁμαρτία σημαίνει ἄρνηση τοῦ Θεοῦ, ὅ,τι δηλώνει ἐκείνη ἡ τρομερή ἀντίθεση κραυγή πού ἀντηχεῖ ἐκκωφαντικά μέσα στήν ἱστορία: «Ἀπόστα ἀπ’ ἐμοῦ, ὁδοῦς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι» (Ιβ 21,14). «Μακριά μου! Δέν θέλω νά ἔχω σχέση μαζί σου καί μέ τόν νόμο σου!». Ἔτσι ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος στήν προσφορά τοῦ Κυρίου νά τόν υἱοθετήσει, νά τόν καταστήσει κληρονόμο τῆς βασιλείας του καί θεό κατά χάριν. Καί ἀκαριαῖα κατέρρευσε. Ὑπακούοντας στήν προτροπή-πρόκληση τοῦ σατανᾶ πίστεψε ὅτι μπορεῖ νά αὐτοθεωθεῖ, ἀλλά φυσικά, ἀφοῦ ἀποσυνδέθηκε ἀπό τήν πηγή τῆς ζωῆς, τόν Θεό, αὐτοπαραδόθηκε στήν νέκρωση.

Ὅμως ὁ Κύριος εἶναι ἔλεος, εἶναι ἀγάπη. Καί τά Χριστούγεννα ἀναδεικνύουν αὐτή τήν ἀλήθεια μέ τρόπο μοναδικό. Ἡ ἐπιλογή τῆς ἁμαρτίας εἶχε σάν συνέπεια νά ἀποξενωθοῦμε ἀπό τόν ζωοδότη Θεό καί νά καταντήσουμε

«ἀπηλγηκότες» (Εφ 4,19), δηλαδή πνευματικά ἀναίσθητοι. Ὡστόσο Ἐκεῖνος, μολονότι ἐμεῖς τόν διαγράψαμε ἀπό τήν ζωή μας καί τόν ἀποπέμψαμε καί γίναμε ἔτσι ἄξιοι κάθε καταδίκης, πρότεινε τό στοργικό του χέρι γιά νά μᾶς σώσει. Καί δέν τό ἄπλωσε, ὅπως θά περίμενε κανεῖς, μέσα σέ σεισμό καί φωτιά, ἀλλά μέσα σ’ ἓναν ταπεινό στάβλο· καί ἐπειδή ὁ ἴδιος εἶναι «πῦρ καταναλίσκον» (Εβ 12, 29), τό ἔντυσε μέ σάρκα ἀπό τήν σάρκα μας, ὥστε νά μπορέσουμε νά τό ἀγγίξουμε.

Ἀπό τότε, ἀπό ἐκείνη τήν νύχτα τῶν πρώτων Χριστουγέννων, καί μέχρι σήμερα καί μέχρι τήν συντέλεια τῶν αἰώνων τό σαρκοφόρο χέρι τοῦ Κυρίου παραμένει καί θά παραμένει ἀπλωμένο στόν κόσμο μας νά προσκαλεῖ τήν ἀνθρωπότητα στήν σωτηρία. Δέν ἐπιχειρεῖ νά ἐπιβληθεῖ καί νά ἐξουσιάσει. Δέν μᾶς σύρει δέσμιους στόν οὐρανό. Ὑπάρχει μόνον ὡς κάλεσμα, ὡς ἐλπίδα -μιά ἐλπίδα τήν ὁποία μπορεῖ κανεῖς νά ἐπιλέξει ἢ νά ἀπορρίψει ἐλεύθερα.

Ἐδῶ ὁμως πρέπει νά προσέξουμε: Ἡ ἐλπίδα αὐτή, σέ ἀντίθεση μέ τίς ἀπέλπιδες ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων, εἶναι πάντοτε «ζῶσα» (βλ. Α΄ Πέ 1,3), ζωντανή, δέν ἐκλείπει ποτέ. Ἡ ἐλπίδα αὐτή «οὐ κατασχύνει» (Ρω 5,5), δέν ἐκπίπτει, δέν ντροπιάζει αὐτόν πού τήν οἰκειώνεται. Ἀνέβηκε στόν σταυρό καί πέθανε ἀτιμωτικά, ἀλλά ἀναστήθηκε καί καλεῖ ὅλους μας στό πανηγύρι τῆς αἰώνιας καί ἀτελεύτητης καί ἑνδοξης ζωῆς. Δηλαδή ἡ ἐλπίδα αὐτή δέν εἶναι προσδοκία ἀλλά πραγματικότητα· μυστική καί ἀντικείμενο πίστεως πρὸς τό παρόν, ἀλλά πάντως πραγματικότητα.

Σκέψου, ἀδελφέ μου, τί σοῦ προσφέρει ὁ κόσμος πού βουλιάζει στήν αὐ-

τάρκειά του, ἄσχετος μέ τόν Θεό; Ματαιότητα τυλιγμένη σέ χρυσόχαρτο. Ποῦ μπορείς νά σταθεῖς στέρεα; Ποῦ νά ἀπευθυνθεῖς γιά βοήθεια; Τί μπορεί νά ἀσφαλίσει τήν ὑπαρξή σου, τήν χαρά σου καί τήν εἰρήνη σου; Ποῦ νά ἐλπίσεις γιά νά ξεπεράσεις τήν ἀπειλή τοῦ θανάτου πού ὑπονομεύει καί ἀλλοιώνει τό κάθε τι στήν ζωή μας; Ἄς τό ὁμολογήσουμε: Πουθενά. Ὁ Χριστός -καιρός νά τό συνειδητοποιήσουμε ἐπιτέλους- εἶναι ἡ μοναδική λύση στό πρόβλημά μας. Εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος «ἐξήλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀπ 6,2) καί εἶναι ἤδη νικητής. Φτάνουν πιά οἱ αὐταπάτες: Δέν ὑπάρχει ἄλλος σωτήρας καί λυτρωτής γιά τόν ἄνθρωπο πού παραπαίει. Κανεῖς ἄλλος.

Εὐ. Α. Δάκας

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

πού ΔΕΝ θέλουμε νά λάβουμε

Ὁ Χριστός εἶναι τό πῶς «προκλητικό» πρόσωπο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Δέν δίχασε ἀπλῶς τήν ἱστορία σέ πρό καί μετά ἀπό Αὐτόν ἐποχή, δίχασε καί τοὺς ἀνθρώπους σέ ὑπέρ καί κατά Αὐτοῦ. Ἀπό τήν ἱδρυση ἐπὶ γῆς τῆς Ἐκκλησίας του οἱ ἄνθρωποι διχάστηκαν, ὅπως

ὁ ἴδιος τό προανήγγειλε. Ἄλλοι ἔσπευσαν νά ἀποδεχθοῦν τό εὐαγγελικό μήνυμα καί ἄλλοι τό πολέμησαν μέ φανατισμό. Μία ἀπό τίς προσφιλεῖς κατηγορίες τῶν ἐχθρῶν του ἦταν ὅτι κήρυξε τήν ὑπέρτερη οὐτοπία στό διάβα τῆς ἱστορίας. Ὁ ὅρος μεσσιανισμός ἔχει ταυτιστεῖ μέ τήν προβολή οὐτοπικῶν θέσεων, οἱ ὁποῖες παραπλανοῦν τοὺς λαούς καί τοὺς καθιστοῦν ἔρμαιο δημαγωγῶν καί λαοπλάνων. Βέβαια, πλάνος εἶχε χαρακτηριστεῖ καί ὁ Χριστός ἀπό τοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, ὅταν ἐκεῖνοι ζήτησαν ἀπό τόν Πιλάτο νά ἀσφαλίσει τό μνηῖμα του. Ἀπό τοὺς σύγχρονους ἀρνητές πλάνος χαρακτηρίζεται ἐπειδὴ πρόσφερε στοὺς ἀνθρώπους τήν ἐλπίδα. Ποιά ἐλπίδα; Σέ μιὰ ζωὴ χωρίς τέλος μετά τόν βιολογικό θάνατο τοῦ προσώπου.

Ἐκεῖνο πού λησμονοῦν οἱ ἐπικριτές του εἶναι ὅτι ὁ Χριστός ἔθεσε γιά τοὺς κληρονόμους τῆς ζωῆς κάποιες προϋποθέσεις. Τοὺς ζήτησε νά ἄρουν τόν σταυρό τους καί νά τόν ἀκολουθήσουν. Νά τόν ἀκολουθήσουν πού; Στόν Γολγοθᾶ, ἐκεῖ πού πρῶτος Αὐτός σταυρώθηκε ἀφήνοντας σ' ἐμᾶς αἰώνιο πρότυπο συνέπειας λόγων καί ἔργων. Ὁ Χριστός δέν ὑπῆρξε δημαγωγός, ὅπως πλεῖστοι ἀπό τοὺς διῶκτες του διαχρονικά. Δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό τίς ἐκδηλώσεις λατρείας καί ὑστερίας τῶν ὁπαδῶν του. Ἦλθε νά ἀναζητήσῃ καί σώσῃ τό ἀπολλωλός. Καί σπλαχνιζόταν τόν λαό, πού τόν ἐβλεπε ὡς πρόβατα χωρίς ποιμένα, προδομένο ἀπό τοὺς ἐπίγειους ἄρχοντες καί παραπαίοντα ἀπό τό βάρος τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστός δέν ὑπῆρξε ἰδεαλιστής πού ἐμπορευόταν τοὺς ωραίους λόγους καί τοὺς θαυμάσιους ὁρισμούς. Δέν ἀνέλυσε τοὺς ὅρους «ἐλευθερία», «δικαιοσύνη», «εἰρήνη», «ἀγάπη». Καί ὅμως αὐτοί πού τόν ἀκολούθησαν βίωσαν ὅλα αὐτά, ἐφαρμόζοντας τό πρῶτο μάθημα πού διδάσκει ὁ Χριστός, ἀπὸ τῆς γέννησής του ἀκόμα, τήν ταπείνωση.

Ἀλλά αὐτό εἶναι τό πλέον ἀνυπόφορο μάθημα γιά ἔναρξη διδασκαλίας, καθώς δέν ὑπάρχει δυσκολότερο. Νά ἐπαναλάβουμε τό τοῦ Χριστοῦ; Νά γεννηθοῦμε σέ βρομερό στάβλο συντροφιά μέ ἄλογα ζῶα; Νά αἰσθανθοῦμε ἱκανοποίηση ἐπειδή χαίρονται μέ μᾶς οἱ ἀγράμματοι βοσκοί, οἱ καταφρονημένοι τοῦ κόσμου; Βέβαια, ὑπάρχουν καί οἱ μάγοι, ἀλλά πόσοι εἶναι αὐτοί στό σύνολο τῶν «σοφῶν» τῆς γῆς; Καί ποιά ἡ ἀξία τοῦ νά προσφέρουν τά δῶρα τους σ' ἓνα ἄγνωστο βρέφος, ἀντί νά συνδειπνοῦν μέ τούς ἰσχυροῦς ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου; Τό περί ταπεινώσεως εἶναι τό πλέον ἀπωθητικό κήρυγμα. Οἱ διαχρονικά ὑπερήφανοι καί ἀλαζόνες θεωροῦν ὅτι βρῆκαν θαυμάσιο ἐπιχείρημα, γιά νά τό ἀντικρούσουν: Ἀρμόζει ἡ ταπείνωση σέ ἀνθρώπους δειλούς καί δουλοπρεπεῖς, σέ ὅλους ὅσοι ἀδυνατοῦν νά παλέψουν σ' αὐτή τή ζωή γιά τά δικαιώματά τους, γιά τήν ἐλευθερία καί τή δικαιοσύνη.

Ἀλλά ποιοί πάλεψαν περισσότερο ἀπό τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ; Ποιοί κατάφεραν νά ἀπελευθερωθοῦν ἀπό τά πάθη, πού κρατοῦν τόν ἄνθρωπο ὑποταγμένο καί τόν ὀδηγοῦν σέ πλεῖστες ὅσες ἀτιμίες; Ποιοί περιφρόνησαν πλοῦτο, τιμές καί ἀξιώματα; Ἐκεῖνοι πού σήκωσαν τόν σταυρό τους καί ἀκολούθησαν τόν σωτήρα Χριστό. Δέν ἄρπαξαν, ἀλλά ἔχοντας μοίρασαν. Δέν ἔσκυψαν μπροστά στόν ἐγκόσμιο ἄρχοντα, ὥστε νά δεχθοῦν ἀξιώματα, ἀλλά ἔφυγαν μπροστά ἀπό τή δόξα, ὅπως ὁ Δάσκαλός τους ἀπό τά πλήθη πού ἤθελαν νά τόν ἀνακηρύξουν βασιλιά! Δέν φοβήθηκαν ἀπειλές γιά δημεύσεις, τιμωρίες, διωγμούς, θάνατο. Καί δέν ἦσαν ὅλοι αὐτοί ἀνεπαρκεῖς διανοητικά καί μέ πεσμένο τό φρόνημα.

Προκαλοῦν οἱ ἅγιοι ὅλους τούς μικρόψυχους πολεμίους τοῦ Σωτήρα. Αὐτούς, πού δουλωμένοι σέ πάθη ἀτιμίας, αὐτοπροβάλλονται ὡς ἐλεύθερα πνεύματα. Αὐτούς πού

καταγγέλλουν τόν Χριστό γιά μεσσιανισμό, ἐνῶ ἔχουν γεμίσει τόν πλανήτη μέ οὐτοπίες «ἐπιστημονικές» καί κοινωνικοπολιτικές. Αὐτούς πού στό ὄνομα τοῦ ὀρθολογισμοῦ ἀπαγορεύουν στούς ἀνθρώπους νά ἐλπίζουν στόν Θεό. Αὐτούς πού ἔχουν ὀδηγήσει τόν κόσμο, στό ὄνομα τῆς ἐπιστήμης καί τοῦ πολιτικά ὀρθοῦ, σέ ἔσχατη βιολογική ἐξαθλίωση καί πνευματική διαφθορά.

Ἐντούτοις, δέν θά τά «κατάφερναν» ὅλα αὐτά, ἂν δέν εἶχαν συμμάχους στό ἔργο τῆς ἀποδόμησης ἐμᾶς πού καυχόμαστε ὅτι εἴμαστε χριστιανοί, ἐμᾶς πού καυχόμαστε ὅτι λάβαμε τό μήνυμα πού μᾶς ἀπηύθυνε ὁ Χριστός, τό ἀναγνώσαμε καί τό κατανοήσαμε! Στήν πραγματικότητα, ἀντιγράφουμε τούς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. Θέλουμε τόν Χριστό ἐγκόσμιο ἄρχοντα. Τόν θέλουμε νά μᾶς προστατεύει ἀπό τις κακοτοπίες τοῦ βίου. Τόν θέλουμε νά μᾶς χαρίζει υγεία καί οικονομική προκοπή, νά μᾶς προστατεύει ἀπό κάθε κίνδυνο καί ἀπειλή κατά τῆς ζωῆς μας. Ἐμεῖς δέν εἴμαστε σάν τούς ἄλλους! Ἀντιγράφοντας τόν Φαρισαῖο τῆς παραβολῆς, ἀπαποῦμε νά μᾶς ἀναγνωριστεῖ τό ἔργο πίστεως. Ἐμεῖς καταντοῦμε νά θέλουμε νά αἰσθάνεται ὁ Θεός ὑποχρεωμένος ἀπό τή στάση μας. Καί ὅλα αὐτά, ἐνῶ ἀναλώνουμε τόν βίο μας ἀναζητώντας παρακάμψεις, ὥστε νά μήν φθάσουμε στόν Γολγοθᾶ!

Ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας θέλει τήν Ἐκκλησία φιλανθρωπική ὀργάνωση πρὸς ἀνακούφιση τῶν ὑφισταμένων τίς συνέπειες τῆς ἀδικίας του. Ἔτσι τή θέλει καί ὁ μέγας ἐχθρός της, ὁ διάβολος: Νά λησμονήσει ὅτι ὁ Χριστός ἦλθε στόν κόσμο «ἀμαρτωλοὺς σῶσαι». Ὡστόσο ἡ Ἐκκλησία καί τὰ ἐνσυνείδητα μέλη της δέν ἔχουν καλύτερο τρόπο νά προσεγγίσουν τόν ἀμαρτωλό ἀπό τή ρήξη μέ τόν κόσμο τῆς ἀδικίας, ὁ ὁποῖος «ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», καί τήν ἄρση τοῦ σταυροῦ τοῦ θυσιαστικοῦ βίου.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 1/12

**«...πολλῷ μᾶλλον
ἐκραζεν· υἱὲ Δαυ-
ὶδ, ἐλέησόν με.
Σταθεῖς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς ἐκέλευσεν
αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς
αὐτόν» (Λκ 18,39-40).**

Ὁ τυφλός, παρόλο
πού ἦταν μακριά ἀπὸ τὸν Χριστό, φωνά-
ζει δυνατά γιὰ νὰ ἐλκύσει τὴν προσοχή
του. Ὅταν μάλιστα οἱ ἄλλοι τοῦ λένε νὰ
σιωπήσει, αὐτός ἐπιμένει περισσότερο. Κι
ἐμεῖς φέρνουμε κοντά μας τὸν Θεό μέ
τὴν προσευχή. Ἡ προσευχή εἶναι μία πά-
λη. Ὁ ἄνθρωπος συντριμμένος ἀπὸ τὸ
βάρος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀδυναμίας
του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν εὐλογι-
ῶν τοῦ Θεοῦ γονατίζει καὶ ζητᾷ τὴ χάρη
τοῦ Θεοῦ. Τὰ πάθη καὶ οἱ ἁμαρτίες προ-
καλοῦν τὸν Θεό, τὸν ἀναγκάζουν νὰ ἀ-
ποστρέφεται τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἡ με-
τάνοια καὶ ἡ προσευχή τοῦ πιστοῦ τὸν
καλεῖ κοντά του. Σ' αὐτὴ τὴν πάλη ὁ Θεός
εὐχαριστεῖται νὰ τὸν νικοῦμε. Καὶ τὸν νι-
κοῦμε ὅταν ἐπιμένουμε στὴν προσευχή.

Κυριακή 8/12

**«καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἥν πνεῦμα ἔχουσα
ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἥν
συγκύπτουσα καὶ μὴ δυνα-
μένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ
παντελές» (Λκ 13,11).**

Ἡ Ἐκκλησία μας πάν-
τοτε διαβάζει τὴν περι-
κοπὴ αὐτὴ τρεῖς Κυριακές
πρὸ τῶν Χριστουγέννων.
Θέλει μέσα ἀπ' αὐτὴ νὰ
παραστήσει τὴν ἀθλιότη-
τα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁ-

ποία σπλαχνίσθηκε
ὁ Θεός καὶ ἦρθε
σπὴ γῆ μας. Ὁ ἄν-
θρωπος πλάσθηκε
ἀπὸ τὸν Θεό μέ
ἓνα μεγάλο καὶ ὑ-
ψηλό προορισμό: ἀ-
ξιοποιώντας τὸ «κατ' εἰ-
κόνα» νὰ φθάσει στὸ «καθ'
ὁμοίωσιν», νὰ γίνεи ὁμοιος μέ τὸν Θεό.
Ἀλλὰ ἔπεσε ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο αὐτὸ σπὴν
ἀθλιότητα τῆς ἁμαρτίας. Ἀκριβῶς αὐτὴ
τὴν κατάσταση παρουσιάζει ἡ σημερινή
περικοπὴ, ὅχι μόνο μέ τὴ συγκύπτουσα πού
ἦταν δεμένη ἀπὸ τὸν σατανᾶ δεκαοκτώ
χρόνια, ἀλλὰ καὶ μέ τὸν ὑποκριτὴ ἀρχι-
συνάγωγο.

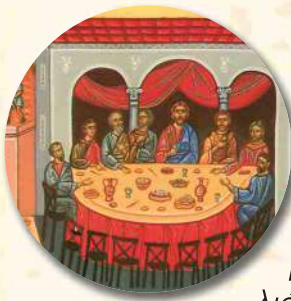
Συνήθως τονίζουμε μόνο τὴ μία μορ-
φή κυρτώσεως καὶ ἀθλιότητος, ὅπως τὴ
βλέπουμε σπὴ συγκύπτουσα γυναίκα. Εἶ-
ναι ὅμως τραγικότερη ἡ ἀθλιότητα, ὅπως
φαίνεται στὸν ἀρχισυνάγωγο. Διότι ἂν
εἶναι κακό πράγμα ἓνας νὰ εἶναι ἄρρω-
στος, εἶναι χειρότερο ἓνας, ἐνῶ εἶναι
ἄρρωστος, νὰ νομίζει ὅτι εἶναι ὑγιής.

Ὁ Χριστός μας ἦρθε νὰ λύσει τὰ ἔρ-
γα τοῦ διαβόλου. Ἀπέραντος στάβλος
εἶναι ἡ ἀνθρωπότητα καὶ μέσα σ' αὐτόν
γεννιέται ὁ Χριστός γιὰ νὰ τὸν μεταβά-
λει σέ ναό!

Κυριακή 15/12

**«καὶ ἦρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖ-
σθαι πάντες» (Λκ 14,18).**

Καλεῖ ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους στὸ
συμπόσιο, σπὴ χαρά, νὰ ἀπολαύσουν τὴν
αἰώνια ζωὴ, τρώγοντας τὸ σῶμα του καὶ
πίνοντας τὸ αἷμα του. Καὶ αὐτοὶ μέ προ-
φάσεις -τόν ἀγρό, τὰ βόδια, τὴ γυναίκα-
ἀρνοῦνται.

Κι ἐμᾶς, σήμερα, ὁ Θεός μᾶς καλεῖ μέ πολλοὺς τρόπους: Μᾶς καλεῖ μέ τόν κύπο τῆς καμπάνας κάθε Κυριακή, μέ τό εὐαγγέλιό του. Μᾶς καλεῖ μέ

τή φωνή τοῦ ἱερέα, «λάβετε φάγετε· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου», νά καθίσουμε στό θεῖο δεῖπνο του, στό οὐράνιο τραπέζι τῆς θείας Εὐχαριστίας καί νά τόν ἐγγίσουμε. Αὐτή τήν πρόσκλησή του νά τήν ἀκούσουμε ἰδιαίτερα τώρα πού πλησιάζει ἡ μεγάλη γιορτή τῆς Γεννήσεώς του. Στό προσκλητήριο τοῦ Κυρίου ν' ἀπαντήσουμε: ν' ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας στόν λόγο του καί νά ἐτοιμασθοῦμε γιά νά συμμετάσχουμε στό Μυστήριό του.

Κυριακή 22/12

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ» (ΜΘ 1,1).

«Βίβλος γενέσεως», ὅχι γεννήσεως, σημαίνει βιβλίο τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀπλά «ἡ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ». Αὐτός ὁ στίχος

δέν προτάσσεται στήν περικοπή τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ τίτλος ὅλου τοῦ Εὐαγγελίου: Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι υἱός Δαβίδ. Ἄν καί ἀπό τόν Δαβίδ μεσολαβοῦν τόσες γενιές, ὁ Ἰησοῦς ἀναφέρεται ὡς υἱός, δηλαδή ἀπόγονος, τοῦ Δαβίδ καί τοῦ Ἀβραάμ. Ἔτσι τονίζονται ἡ βασιλική του καταγωγή καί ἡ ἐβραϊκή του προέλευση, στοιχεῖα πού κατοχυρώνουν ὅτι εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας.

Γιά κείνον πού γνωρίζει τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, κάθε ὄνομα πού ἀναφέρεται σ' αὐτούς τούς στίχους, ἀκούγεται σάν ἥχος ἀπό τό περπάτημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ βηματισμός τοῦ Θεοῦ πού γίνεται ἀνθρώπος καί περπατάει καί ἔρχεται κοντά μας γιά τή σωτηρία μας.

Κυριακή 29/12

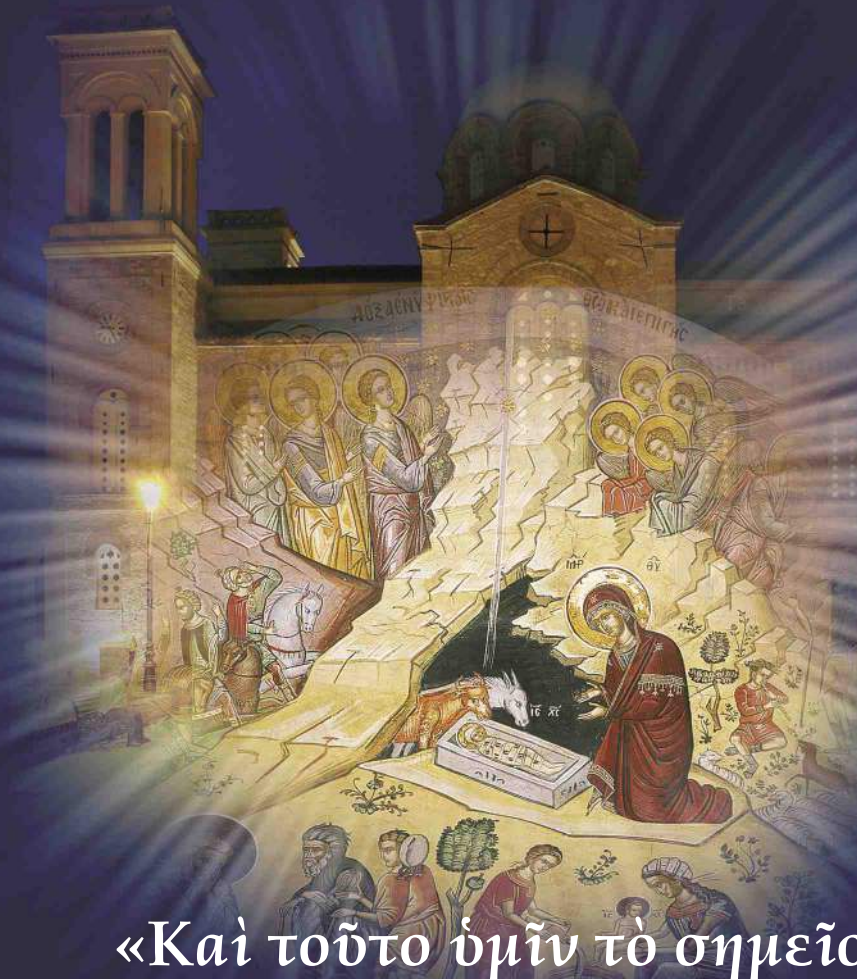
«ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσήφ λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον...» (ΜΘ 2,13).

Ὁ ἄγγελος δέν ἐμφανίσθηκε στήν Παναγία, ἀλλά στόν Ἰωσήφ. Αὐτός εἶναι ὁ προστάτης, αὐτός εἶναι ἐκτελεστής τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ ἄγγελος ἐκτελεῖ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καί ὁ Ἰωσήφ εἶναι ἐκεῖνος πού παίρνει ἀπό τόν Θεό τά μνημόματα καί τά ἐκτελεῖ ὡς ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί προστάτης τοῦ Παιδιοῦ καί τῆς Μητέρας του.

Κατευθύνεται ἡ ζωὴ τοῦ «παιδίου» ἀπὸ τόν Θεό διὰ τῶν ἀγγέλων, ἐνῶ στήν πραγματικότητα ὁ ἴδιος εἶναι Θεός. Εἶναι ὅμως καί πραγματικός ἀνθρώπος, πού πεινάει, διψάει, ἀπειλεῖται, κρύβεται, καίρεται, κινδυνεύει. Διαβάζοντας στά ἀπόκρυφα παράλληλες διηγήσεις γιά τόν Ἰησοῦ, καταλαβαίνει κανεὶς τή σοβαρότητα, τήν ἱστορική ἀξιοπιστία, τή θεοπνευστία τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἐναντι τῶν ἄλλων, πού δίνουν τήν ἐντύπωση τοῦ φαιδρουῦ, τοῦ γελοίου, τοῦ παραμυθιοῦ.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

«Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον...»

Πέντε ἡ ὥρα τό πρῶι, χειμῶνας, βα-
θειά σκοτεινιά, δέν ἔχει χαράξει ἀκόμα.
Περπατῶ μόνη μου στὸν δρόμο. Τά σπι-
τια ὅλα κλειστά, κανένα φῶς πουθενά.
Ἐρημιά. Κάπου-κάπου κάποιο σκυλί ἀ-
λυχτάει. Ἀκούω μόνο τὰ βήματά μου·
λίγο φοβᾶμαι. Ποῦ πάω;

Νά, κάπως ἔτσι, εἶπα μέσα μου, ἦ-
ταν ἐκείνη τή νύχτα οἱ ποιμένες φυλά-
γοντας ἔξω στήν ὕπαιθρο τὰ κοπάδια
τους. «Μὴ φοβᾶστε», τοὺς εἶπε ὁ ἄγγε-
λος, «ἀπόψε σᾶς φέρνω χαρά μεγάλη
πού εἶναι γιὰ ὅλο τὸν λαό». Καί κείνοι
δέν ἔχασαν καιρό, ἦρθαν τρέχοντας,
«σπεύσαντες», ἐκείνη τήν ὥρα.

Προχωρῶ στὸν δρόμο μου βιαστικά
καί' κεῖ ψηλά σ' ἓνα πλάτωμα, κάτω ἀπ'
τ' ἀστέρια, σέ μιά ἀνηφοριά ἄρχισαν νά

χτυποῦν οἱ καμπάνες. Τόσο γλυκά, με-
λωδικά καί δοξαστικά! Ἀπανωτά ἀπ'
ὅλες τίς γύρω ἐκκλησίες πού ἀκόμα
δέν φαίνονταν. Ρίγησα.

Ἄ! γέμισε μ' ἄγγελους ἐτοῦτη ἡ νό-
χτα, «πλῆθος στρατιᾶς οὐρανόυ» πού
δοξολογοῦν τὸν Θεό.

«Θά πᾶτε ἐκεῖ κι ἐκεῖ», τοὺς εἶπε ὁ
ἄγγελος. «Στήν πόλη Δαβὶδ γεννήθηκε
σήμερα γιὰ σᾶς Σωτήρας. Θά πᾶτε ἐκεῖ
κι αὐτό εἶναι τὸ σημάδι γιὰ νά μὴν κά-
νετε λάθος. Θά βρεῖτε βρέφος σπαργα-
νωμένο μέσα στή φάτνη».

Ποῦ πάω; Ποιό εἶναι τὸ σημάδι γιὰ
μένα ἀπόψε; Ποῦ εἶναι ἡ Μαριάμ μέ
τὸν Ἰωσήφ καί τὸ Βρέφος; Ἄλλοι ψά-
χνουν νά τοὺς βροῦν στίς παιδικές
ἀναμνήσεις καί στήν ὀδυνηρή νοσταλ-

γία. Άλλοι φυλλομετρούν ξανά και ξανά τὰ χριστουγεννιάτικα παραμύθια ζητώντας επίμονα μέσα σ' αὐτὰ ἕναν κόκκο συγκίνησης γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνεχίσουν. Άλλοι μπροστά στοῦ κατάφορτο ἢ φτωχικό χριστουγεννιάτικο τραπέζι καί στοῦ λαμπεροῦ δέντρο.

Κατέβηκα τήν τελευταία κατηγορία καί 'κεῖ μέσ' στή χαραυγή ξεπρόβαλε στή στροφή τοῦ δρόμου ὁλόλαμπρη ἡ ἐκκλησία· φῶς, ψαλμωδίες, καμπάνες! Γαλήνη, εἰρήνη, χαρά, «ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»!

Ἐδῶ, ἀπόψε, θά εἶναι ὅλοι. Οἱ προφῆτες ποῦ περίμεναν, οἱ μάγοι ποῦ ἔψαξαν, οἱ βοσκοί ποῦ προσκόνησαν, ὅλοι ποῦ πίστεψαν. Ἐδῶ εἶναι ἀπόψε μπροστά μας καί μέσα μας «ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν» καί ἡ δόξα τοῦ Ἰσραήλ. Μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως καί μέσα στοῦ χριστουγεννιάτικο Δισκοπότηρο. Ἐδῶ θά ζήσουμε ἀπόψε «τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός».

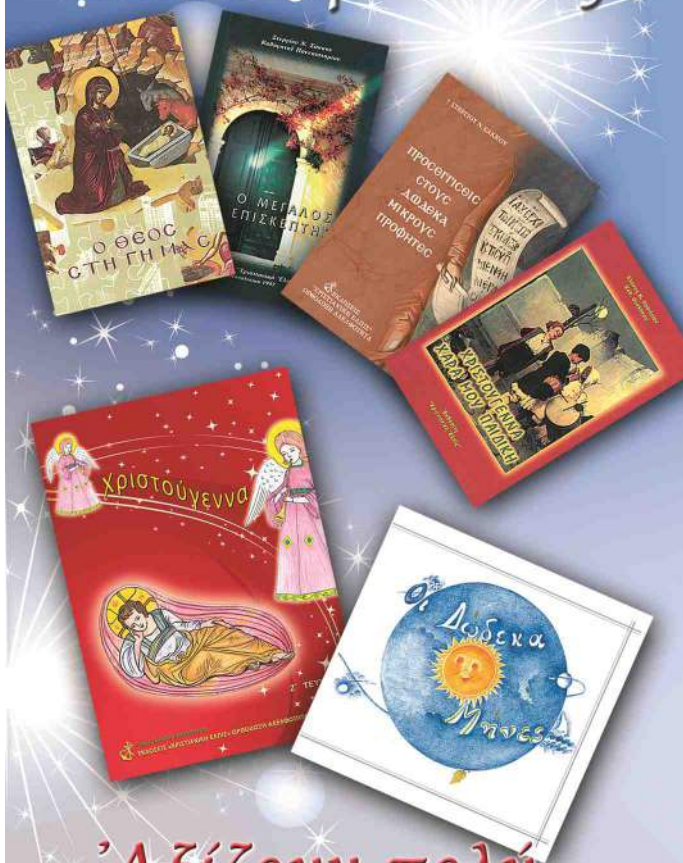
Μέσα στόν εἰδωλολατρικό κόσμο τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Ἀσίας, μέσα στόν μουσουλμανικό τρόπο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, μέσα στόν παρατεταμένο θάνατο τοῦ Ἰσραήλ καί στήν καταστόλιστη παραφροσύνη τῆς Δόσης -σιωπή!- κάτι ἀκούγεται, κάτι ἀχνοφαίνεται.

Μία μακρινή καμπάνα, ἕνας ὁμιος λυτρωτικός. Ἐνα φωτεινό ἀστέρι, ἕνα ἀναμμένο κερί, ἕνα σημάδι ἀλάνθαστο γιὰ τή φάτνη. Ἐνας ὀρθόδοξος ναός.

Ἄνοιξα μέ λαχτάρα τήν πόρτα καί μπῆκα μέσα.

Ζ.Γ.

ΔΩΡΟπροτάσεις

Ἄξιζουν πολύ...
στοιχίζουν λίγο!!!

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ἀντιφώνηση

Ὁ πῖο ἄρμονικός ὕμνος ἀκούστηκε τό βράδυ τῆς γεννήσεως ἀπό τή στρατιά τῶν ἀγγέλων. Ἀντιφώνησή του τό ἄσμα τῶν ψυχῶν πού ὕμνοῦν δοξαστικά καί εὐγνώμονα τόν Σωτήρα καί Λυτρωτή. Τέτοια μελωδικά τραγούδια καί ὕμνους ἔψαλλε λατρευτικά γιά τόν Ἰησοῦ, τρεῖς αἰῶνες μετά τή γέννησή του, ἡ νεαρή παρθένος τῆς Νικομήδειας. «Ἐτέλεσε τήν ψυχὴν ναὸν πανάγιον Θεοῦ, ὕμνους καί εὐχὰς ἀναπέμπουσα».

Μπροστά σέ τοῦτο τόν ζωντανό ναό τοῦ ἁγίου Πνεύματος στάθηκε μέ φθόνο ὁ μισόκαλλος ἐχθρός. Ὁ διακεκριμένος ἀξιωματοῦχος τῆς Ἀντιόχειας, ὁ Ἐλεύσιος, μέ σατανικό πάθος ζήτησε νά κάνει δική του τήν χριστιανή κόρη. Μά ὅπως ὁ Βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ μᾶς πρόσφερε ὅλον τόν ἑαυτό του, ἔτσι καί ἡ ἁγία Ἰουλιανή «ὀλόκληρον ἑαυτὴν τῷ Θεῷ προσενήνοχε». Κι ἡ προσφορά τοῦ ἑαυτοῦ της ὑπῆρξε ἐλεύθερη καί ὀλόχαρη, καρπὸς ἀγάπης βαθειᾶς. «Ἐτρώθης τῷ γλυκυτάτῳ ἔρωτι Χριστοῦ, πανεύφημε, ὅθεν σου ὁ Κύριος νῦν ἠράσθη τοῦ κάλλους καί πρὸς φωτεινότατον σέ νυμφῶνα εἰσήξεν». Τό θεῖο Βρέφος, πού μεταβάλλει τήν ἱστορία τοῦ κόσμου, ἀλλάζει καί τήν πορεία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς,

γίνεται πόλος ἑλξης γιά τίς ἐκλεκτές ψυχές κάθε ἐποχῆς.

Ἡ ἀντίσταση τῆς Ἰουλιανῆς στά δε-
λεαστικά κελεύσματα τοῦ πονηροῦ ὑ-
πῆρξε ἀποφασιστικά σθεναρή, θαυμα-
στά ἡρωική. Ὁ πληγωμένος ἐγωισμός
τοῦ Ἐλεúsιου θά ζητήσῃ ἐκδίκησιν καί
ἡ Ἰουλιανή θά βρεθεῖ στή φυλακή ὅ-
που θά ὑποστῇ φρικτά βασανιστήρια.
Ὅμως, Ἐκεῖνος πού ὅλα τά ἄλλαξε ἀ-
πό τήν ὥρα τῆς γέννησής του καί μετα-
μόρφωσε τό στάβλο τῆς Βηθλεέμ σέ
κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ, μεταβάλλει κά-
θε τι πού συνδέεται μαζί του. Πῶς; Μέ
τρόπους θαυμαστούς. Δική του ἡ ἀρχή
καί τό τέλος, δικά του τά κλειδιά τῆς
ζωῆς καί τοῦ θανάτου, δική του ἡ ἰσχὺς
καί ἡ δύναμις.

Ἡ ὁμορφιά τῆς Ἰουλιανῆς στολι-
σμένη μέ τό «ἐρύθημα τῆς παρθενίας»
ὑπῆρξε πάνω στή γῆ μας ἕνα ἀντιφέγ-
γισμα τοῦ κάλλους τοῦ παραδείσου. Τό
φυσικό ἄλικο χρῶμα τῆς σεμνότητος
θά ἀκτινοβολήσῃ πιό λαμπρό μέ τό αἶ-
μα τῆς μαρτυρικῆς τῆς θανῆς. Τό μαρ-
τύριό της εἶναι συνέχεια τῆς ἀπόφασης
νά ἀφιερωθεῖ στόν Χριστό, εἶναι ἐπιβε-
βαίωση τῆς σεμνότητάς της καί τῆς χά-
ρης πού τήν διακατεῖχε.

Οἱ δήμιοι δέν ἀντέχουν τούτῃ τῇ
λάμπῃ καί σκέφτονται δαιμονικά. Καί-
νε τό πρόσωπο τῆς μάρτυρος καί μέ πυ-
ρακτωμένο σίδερο τῆς προκαλοῦν ὀδυ-
νηρές οὐλές, τραύματα καί πληγές.
«Πήγαινε τώρα στόν καθρέφτη, νά κα-
μαρώσεις τήν ὁμορφιά σου», φωνάζει
ὁ Ἐλεúsιος. Ἡ παρθενομάρτυς μέ σεμ-
νό μειδίαμα καί ἱλαρότητα ἀπαντᾷ:
«Στήν ἀνάστασιν τῶν δικαίων, στά πρόσ-
ωπα δέν θά ὑπάρχουν πληγές καί ἐγ-
καύματα. Θά ὑπάρχουν μόνο οἱ πληγές
τῶν ψυχῶν ἀπό τήν ἁμαρτία. Γι' αὐτό,

Ἐλεύσῃ, προτιμῶ τώρα τίς πληγές τοῦ
σώματος, πού εἶναι προσωρινές, παρά
τίς πληγές τῆς ψυχῆς, πού βασανίζουν
αἰώνια».

Συγκλονιστική ὄντως ἡ παρουσία
τῆς Ἀγίας στίς φυλακές τῆς Νικομή-
δειας. Καί θά ἐνεργήσῃ ἡ χάρις τοῦ
Θεοῦ ἡ παντοδύναμη ἀναγεννητικά.
«Δεῦτε ἴδωμεν πού ἐγεννήθη ὁ Χρι-
στός...». Νά, γεννήθηκε σέ τούτῃ τήν
ψυχή καί πλάι σ' αὐτήν σέ πόσες ἄλλες!
Μέσω τῆς Ἀγίας βρίσκουν τήν πίστη
τοῦ Χριστοῦ πλήθος ψυχές καλοπροαί-
ρετες. Ὁδηγοῦνται προσκυνητές στή
φάτνη καί δοξολογικά ἐνώνουν τό τρα-
γούδι τους μέ τόν ὕμνον τῶν ἀγγέλων.
Θαυμάζουν τή δύναμιν πού χαρίζει ὁ
Θεός στούς ἁγίους μάρτυρες, ὁμολο-
γοῦν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί ἀποκε-
φαλίζονται ἐπὶ τόπου μέ διαταγή τοῦ
ἐπάρχου. Κι ὅταν λίγο ἀργότερα τό ξί-
φος τοῦ δημίου θά κόψῃ τό νεανικό κε-
φάλι τῆς Ἰουλιανῆς, αὐτές οἱ ψυχές θά
εἶναι ἡ δική της προίκα στόν λατρευτό
Νυμφίο. «Ὡςπερ προίκα πολῦτιμον τῷ
Νυμφίῳ προσήγαγες, ἀθληφόρε ἔνδο-
ξε, δῆμον ἅγιον, τοῖς θαυμασίοις πι-
στεύσαντα, οἷς πίστει ἐτέλεσας». Ἀ-
δελφωμένους γιορτάζουμε ὅλους αὐ-
τούς τούς μαρτυρικούς μας ἀδελφούς,
μαζί μέ τήν παρθενομάρτυρα ἁγία Ἰου-
λιανή στίς 21 Δεκεμβρίου. Καθώς ἐγγί-
ζουμε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, τιμοῦ-
με τήν πορεία τῶν λυτρωμένων υἱῶν
τοῦ Θεοῦ, πού ἀπό τή φάτνη ὡς τόν
Γολγοθᾶ καί τήν ἀνάστασιν συνεχίζε-
ται, περνᾷ καί ἀπό τήν ἐποχή μας καί
ἀδιάκοπῃ θά συνεχιστεῖ μέχρι τήν ἐ-
σχατιὰ τῶν αἰώνων.

Ἰγνηλάτης

«Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν»

Ζοῦμε σέ ἓναν μετα-χριστιανικό κόσμο. Γι' αὐτό δέν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία. Ἐντούτοις, ἡ νομοθεσία στήν πλειονότητά της σέ ἔθνικό καί διεθνές επίπεδο, οἱ ἠθικές ἀξίες, οἱ ἐργασιακές καί οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις, οἱ κοινωνικές ἀξίες φωτογραφίζουν προχριστιανική ἐποχή. Ὁ κοινωνικός ὀρίζοντας ὁλοένα καί γίνεται πιό σκοτεινός. Ἡ οἰκονομική -καί γενικότερη- κρίση πού μαστίζει τόν εὐρωπαϊκό Νότο, καί κυρίως τήν πατρίδα μας καί ὄχι μόνο, εἶναι ἀπότοκος πρωτίστως πνευματικῆς κρίσης, γιά τήν ὁποία ὑπεύθυνοι εἴμαστε ὅλοι οἱ ἐνήλικες μέ «σκαπανεῖς» τούς ἐκκλησιαστικούς ποιμένες, τούς πολιτικούς καί τούς θεωρούμενους «πνευματικούς» ταγούς τοῦ τόπου μας.

Ὁ μετα-χριστιανικός κόσμος προβάλλει καί τό ἀνάλογο μοντέλο ἀνθρώπου. Τό σπίτι, τό σχολεῖο, τό πανεπιστήμιο, τά Μ.Μ.Ε., ἡ κοινωνία ἐκπέμπουν συντονισμένα τό ἴδιο μήνυμα μέ ἀποδέκτη τή νέα γενιά:

Γιά νά πετύχετε καί νά διακριθεῖτε

πρέπει νά διαθέτετε προσόντα πολλά, νά ἔχετε τάλαντα, πτυχία, ἱκανότητες, γλῶσσες, νά ἐλίσσεστε, νά εἶστε ἀνταγωνιστικοί, νά εἶστε μοναδικοί, νά κάνετε τή διαφορά, νά γίνετε ἀναντικατάστατοι. Εἰ δυνατόν, νά εἶστε ἰδιοφυῖα τύπου Albert Einstein, Ludwig van Beethoven ἢ ἐπιχειρηματικές μεγαλοφυῖες ὅπως ὁ Bill Gates, ὁ Steve Jobs, ὁ Mark Zuckerberg, γιατί ὄχι καί μέ ὁμορφιά ἐφάμιλλη τῆς... Angelina Jolie. Διαφορετικά, τό μέλλον σας διαγράφεται δυσοίωνο. Θά ἀγωνίζεστε νά ἐξασφαλίσετε ἓνα κομμάτι ψωμί γιά σᾶς καί τά παιδιά σας καί ἓνα κεραμίδι γιά νά προστατευθεῖτε ἀπό τόν καύσωνα τοῦ καλοκαιριοῦ καί τό ψύχος τοῦ χειμῶνα...

Κάποτε ρώτησαν τόν Πονηρό ποιό ὄνομα θά προτιμοῦσε γιά τόν ἑαυτό του καί ἐκεῖνος ἀπάντησε: Παγωνιά!

Παράξενο καί συμβολικό μαζί. Ἄν ὁ Πειρασμός κατορθώσει νά ἀπλώσει τήν παγωνιά του στήν ψυχή μας στίς σκληρές ὥρες τῆς δοκιμασίας, θά εἴμαστε οἱ νικημένοι τῆς ζωῆς, οἱ ἡττημένοι ἐνός

μεγάλου καί δύσκολου αγώνα.

Ὁδοδείκτης, χειραγωγός καί συμπαραστάτης στὸν αγώνα μας ὁ Κύριος. Στὸ στόμα μας νά ἀντηχοῦν τὰ δικά του λόγια, ὅπως τὰ διατύπωσε ὡς αἶτημα πρὸς τὸν Πατέρα του καὶ δικό μας Πατέρα ὁ ἴδιος: «καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν» (Μθ 6,13). Στὸν νοῦ μας νά κυριαρχοῦν οἱ ἀσκητές τῆς ἐρήμου, πού μέ τὸν αγώνα τους, τὰ παλέσματά τους, μά καὶ μέ τὸν λόγο τους ψυχογραφοῦν καὶ ἀνατέμνουν ἄριστα τὴν ψυχὴ καὶ τὰ πάθη της βαθύτερα, βοηθώντας μας ἔτσι οὐσιαστικότερα καὶ ἀποτελεσματικότερα καὶ ἀπὸ τὸν ἐγκυρότερο σύγχρονο ψυχαναλυτὴ.

«Ἄν ὁ Θεός», θά πεῖ ὁ ἅγιος Ἰσαάκ τῆς Νινευῆ, «σοῦ δώσει κάποιο δῶρο, προσπάθησε νά τὸν πείσεις νά σοῦ μάθει ἐπίσης καὶ τὸν τρόπο, ὥστε τὸ δῶρο αὐτό νά μπορέσει νά σέ κάνει νά προοδεύσεις στὴν ταπείνωση... Ὡς ἰκέτεψέ τον νά σοῦ τό ἀφαιρέσει τὸ δῶρο, ὥστε νά μὴ γίνῃ αἰτία τῆς καταστροφῆς σου. Γιατί δέν μποροῦν ὅλοι νά δέχονται τὰ δῶρα, χωρὶς αὐτό νά ἔχει κακὴ ἐπίπτωση πάνω τους».

Θαρρῶ πὼς ὁ ἀσκητικὸς αὐτὸς λόγος διευκολύνει στὴν κατανόηση τοῦ κυριακοῦ αἰτήματος καὶ -συνεπικουρούμενος ἀπὸ αὐτό- ἐρχεται νά κονταροχτυπηθεῖ μέ τὸν σύγχρονο ἐγωιστικὸ ἐκκωφαντικὸ λόγο καὶ νά δώσει ἀπάντηση στὰ προβλήματα πού αὐτὸς δημιουργεῖ στὸν νέο ἄνθρωπο μέ τὸ πρότυπο «παιδείσης» πού τοῦ προτείνει. Ὁ ἀσκητικὸς λόγος κομίζει πρόταση ἐλευθερίας, μέ προοπτικὴ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅχι ἐγκλωβισμό στὸ ἐγώ μας.

«Πλὴν, ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Λκ 12, 31).

Δῶσε, Κύριε, νά ἐνστερνιστοῦμε τό μήνυμά σου!

Αθ. Γκάτζιος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

* Δ.Β. 350€ * Κ.Γ. 1.283€ * Καράογλου Θεόδωρος 1.500€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου καὶ Αἰκατερίνης, 100€ * Μ.Δ. 60€ * Τ.Τ. 1.000€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

* Γαληνοῦ Παρασκευὴ 20€ * Κ.Π. 200€ * Ρούμπου Χριστίνα 30€ * Σηλιοπούλου Ἀντωνία 30€ * Φρασκούλα Δακτυλίδη 40€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου καὶ Πανσανίου Κοντλεμάνη

* Α.Κ. 40€ * Α.Σ. 50€ * Ἀνθυμίδου Εὐαγγελία 20€ * Ἀσλανίδης Παναγιώτης 50€ * Ἀχμανίδης Στέργιος 50€ * Βλάικου Μαγδαληνὴ 50€ * Γ.Μ. 100€ * Γ.Π. 40€ * Γ.Χ. 600€ * Γιαννιοῦ Σωτηρία 250€ * Δ.Β. 185€ * Δ.Σ. 20€ * Διρχαλίδης Δημήτριος 70€ * Ζ.Α. 1.000€ * Ζ.Μ. 500€ * Κ.Α. 240€ * Κ.Γ. 150€ * Κ.Δ. 500€ * Κ.Π. 300€ * Κουρλίτης Χρῆστος 50€ * Κούτσης Μιχαὴλ 150€ * Κωνσταντινίδου Μαρία 100€ * Λαμπριανίδης Χρῆστος 350€ * Λαμπριανίδου Μαρίνα 350€ * Λαμπριανίδου Τατιανὴ 300€ * Μ.Δ. 300€ * Μ.Κ. 250€ * Μ.Π. 150€ * Μητσόπουλος Παναγιώτης 600€ * Μουρτζίλας Στέργιος 300€ * Μπαχτσεβάνοβ Στυλιανός 400€ * Μπούτσικος Ἀναστάσιος 150€ * Ν.Η. 100€ * Ξ.Γ. 100€ * Π.Σ. 300€ * Παπαγεωργίου Δημήτριος 50€ * Παρασκευόπουλος Ἰωάννης 170€ * Σ.Α. 100€ * Σ.Ε. 100€ * Σωτηρίδου Ἑλλάδα 200€ * Τ.Γ. 400€ * Τ.Ζ. 3.000€ * Τ.Χ. 40€ * Τσουλίδου Πολυξένη 500€ * Τσώνας Παῦλος 550€ * Φ.Α. 60€ * Φράγκου Ἀντιγόνη 600€ * Χ.Α. 50€ * Χωματᾶς Χρῆστος 120€.

Γιὰ τίς Φυλακές

* Ἀνώνυμος, 35€.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Τί κρύβουν

Εὐθαρσῶς καί ἐπανειλημμένως ὁ σεβασμιώτατος Πειραιῶς ἀναφέρεται στήν ὀργάνωση τῆς Μασονίας. Πρόσφατα (2/11) δήλωσε σέ ὁμιλία του στό ἀνοικτό Πανεπιστήμιο Κατερίνης: «Ἄν ἡ θρησκευτική αὐτὴ συνομοτική ὀργάνωση ἀποκάλυπτε τοὺς πραγματικούς στόχους καί σκοποὺς της, δέν θά ἦταν νόμιμη ἀπὸ πλευρᾶς δικαιοσύνης. Τώρα καλύπτεται μέ τόν φιλεκπαιδευτικό καί φιλανθρωπικό μανδύα τῆς εὐπορίας καί τὰ μυστικά ἀποκαλύπτονται σταδιακά μόνο στοὺς μνημένους. Δέν φανερῶνεται ἡ λατρεία πρὸς τόν Μ.Α.Τ.Σ. (μέγα ἀρχιτέκτονα τοῦ σύμπαντος) ποὺ ταυτίζεται μέ τόν Ἑωσφόρο, παγιδεύοντας μέ πλάνες καί κακοδοξίες τὰ μέλη καί προωθεῖται ἡ πανθηρσεία, ἐφόσον

ἐξισώνουν τόν Χριστό μέ τόν Ἀλλάχ, τόν Βούδα, τόν Βισνού καί τοὺς ἀρχαίους εἰδωλολατρικούς θεοὺς. Κάθε καλὸ, διδάσκουν, προέρχεται ἀπὸ τὴ φύση, τόν Ὅσιρι, ἡ κακία ἀπὸ τόν

Θεό, ἐνῶ οἱ δαίμονες διακρίνονται γιὰ τὴν ἀμνησικακία τους. Πλήρης ἀνατροπὴ καί διαστροφή τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς ἁγίας Γραφῆς». Τόνισε ἀκόμη, ἐνημερώνοντας τοὺς ἀκροατές ὅτι «προθάλαμοι τῆς Μασονίας εἶναι οἱ Λάιονς, οἱ Ρόταρυ, ἡ ΧΑΝ», σύλλογοι οἱ ὁποῖοι κυρίως μέ τίς παχυλές δωρεές τους σέ νοσοκομεῖα καί φιλανθρωπικά ἱδρύματα προδιαθέτουν τὴν κοινὴ γνώμη εὐνοϊκά καί προσελκύουν μέλη καί ὑποστηρικτές.

Δέν ἀποκλείεται

Ἦδη μία ἐγγαμῆ ἱρλανδὴ θεολόγος ἔχει μπεῖ στὴ λίστα ὑποψηφίων γιὰ θέση καρδινάλιου (βλ. pentapostagma.gr). Δέν ἀποκλείεται, λοιπόν, νὰ δοῦμε καί

καρδινάλιο γυναίκα στους παπικούς, όπως και άλλες λεγόμενες καινοτομίες και εκσυγχρονισμούς. Όταν απόλυτη αὐθεντία δέν είναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά ἡ κρίση ἑνός ἀνθρώπου... μύρια ἔπονται. Καί εἶναι πλέον ἡλίου φαεινότερον ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγεται καί ἐπιβάλλεται γιά συγκεκριμένους σκοπούς, ἐκτοπίζοντας κάποιους ἴσως πιά ... παραιοσιναικούς!

Εἶναι δυνατόν;

Καί ὅμως ἡ ὀλλανδική κυβέρνηση ἀναγνώρισε ἐπίσημα τό κόμμα τῶν παιδοφίλων, ἀφοῦ προηγουμένως τό δικαστήριό τῆς Χάγης ἐπέτρεψε τήν ἴδρυσή του μέ βάση τήν ἐλευθερία τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καί ἐκλέγεσθαι.

Βαραίνει ὅλο καί περισσότερο ὁ οὐρανός κάτω ἀπό τόν ὅποιο θά ζήσουν τά παιδιά μας. Μέ πολιτικές ἀποφάσεις καί δικαστικές βούλεις γυρίζουμε ὀλοταχῶς στό σκοτεινό παρελθόν τῆς ἱστορίας. Τό παιδί, ἡ γυναίκα, ὁ συνάνθρωπος γίνονται ἀντικείμενο αἰσχροῦ πλήν νόμιμης ἐκμετάλλευσης ἀπό κάθε διεστραμμένο πλήν ἰσχυρό (λόγω νόμου).

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀδιάψευστος πάντα θά δηλώνει: «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψα 48,13).

Καί πάλι περί Παιδείας

Ὁργανώθηκε στήν Ἀθήνα στίς 12 Ὀκτωβρίου 2013 ἀπό τήν Πανελλήνια Ἑνώση Θεολόγων, τήν Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν, τόν Ἐπιστημονικό καί Πολιτιστικό Σύλλογο Βορείων Προαστίων Ἀττικῆς συνέδριο μέ θέμα: «Τό Πρόγραμμα Σπουδῶν γιά τό μάθημα

τῶν Θρησκευτικῶν καί τά ἐν χρήσει σχολικά βιβλία Πρωτοβάθμιας καί Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης». Μέσα ἀπό τίς εἰσηγήσεις καταδείχθηκε ὅτι τόσο τό Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ ΜτΘ ὅσο καί τά σχολικά ἐγχειρίδια στοχεύουν ἀναμφισβήτητα στόν ἀφελληνισμό, τήν ἀποχριστιανοποίηση καί τήν ἀποδόμηση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου.

Γιά τόν λόγο αὐτό καί ἀπευθύνθηκε ἔκκληση μέσῳ ψηφίσματος πρὸς τό ἀρμόδιο ὑπουργεῖο γιά βελτίωση τῶν σχολικῶν βιβλίων, ἀπόσυρση τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ ΜτΘ καί ἀπόλυτη τήρηση τῆς νομιμότητας στό θέμα τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπό τό ΜτΘ, σύμφωνα μέ τήν ὑπ' ἀριθ. 115/2012 τελεσίδικη ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων, ὥστε νά μήν ἀπαλλάσσονται ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὀρθόδοξοι μαθητές.

Ἕλληνες οἱ Πομάκοι

Ἀπό τήν Κομοτηνή, ἡ Ζεϊνέπ Παδαλί Μεχμέτ καί ἡ Ἐλίφ Ἀχμέτ Ἀρήφ ἐκπροσώπησαν τήν Ἑλλάδα στή Διεθνή Ὀλυμπιάδα τουρκικῆς Γλώσσας καί σήκωσαν ψηλά τήν ἐλληνική σημαία, ἀφοῦ κέρδισαν χρυσά μετάλλια στήν κατηγορία τῆς ποίησης καί στήν κατηγορία τῆς ἔκθεσης.

Οἱ ἴδιες οἱ Πομάκες, καί μάλιστα μέσα στήν Τουρκία, βεβαιώνουν τήν ἐλληνική τους συνείδηση σέ ἐκείνους τοὺς πολιτικούς μας πού μέ τό ζόρι θέλουν νά τοὺς θεωρήσουν τουρκική μειονότητα στήν Ἑλλάδα. Τιμοῦν καί σέβονται τήν πατρίδα τους, τήν Ἑλλάδα, παρά τό γεγονός ὅτι ἡ ἐλληνική Πολιτεία ἔχει ἀφήσει τοὺς Πομάκους ἔρμαιο στά χέρια τῆς τρομοκρατίας καί τοῦ ἐκφοβισμοῦ τοῦ τουρκικοῦ προξενείου.

Σχόλιο στην έπικαιρότητα

Φαινόμενα «χριστιανοφοβίας»

Τι κι αν φέτος γιορτάζουμε πανηγυρικά τα 1.700 χρόνια από την απόφαση τών Μεδιολάνων (313 μ.Χ.), τη γνωστή ως «διάταγμα τής ανεξιθρησκίας»; Παγκοσμίως μαίνεται ο πόλεμος κατά τών χριστιανών· οι χριστιανοί και πάλι «όδηγοῦνται στα λιοντάρια», καθώς αναφέρονται μαζικές δολοφονίες τους, αποκεφαλισμοί, απαγωγές και έκτελέσεις έλληνορθόδοξων, ρωμαιοκαθολικών και κοπτών χριστιανών, βιασμοί χριστιανών γυναικῶν, καταστροφές εκκλησιῶν και ιερῶν συμβόλων, καταστροφή θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, ἐπιστροφή στη βία και στην ἀπανθρωπία. Οἱ ἐξελίξεις δείχνουν ὅτι εἴμαστε πρό τῶν πυλῶν ἐνός παγκόσμιου διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν ἀπό τή Νέα Τάξη πραγμάτων.

Δυστυχῶς οἱ βιαιότητες στη Συρία, στό Ἰράκ και στα κράτη τῆς Ἀνατολῆς γίνονται μέ τήν ἀνοχή ἀλλά και μέ τή συμμετοχή και ὑποστήριξη δυτικῶν χριστιανικῶν κρατῶν. Καί ἐμεῖς, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τί κάνουμε; Πόσο μᾶς ἀπασχολεῖ τό δράμα τῶν ἀδελφῶν μας; Πόσο προσευχόμεστε γι' αὐτούς;

Και ἐνῶ αὐτά συμβαίνουν γύρω μας, ἐτοιμαζόμαστε γιά τή μεγάλη γιορτή τῆς πίστες μας, τά Χριστούγεννα. Ὡστόσο, τά πράγματα προϊόντος τοῦ χρόνου και προωθουμένης τῆς ἀποτυχημένης πολυπολιτισμικότητας ἔχουν ἀρχίσει νά μεταβάλλονται ἀνησυχητικά γιά τή «μητρόπολιν

τῶν ἐορτῶν», τά Χριστούγεννα, ἀφοῦ και πάλι ὁ Ἡρώδης ζητεῖ «τό παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό».

Ἀσφαλῶς ἡ «πολεμική» διάθεση κατά τοῦ Χριστοῦ και τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι καινοφανές φαινόμενο. Πάντοτε ὑπῆρχε. Στήν ἐποχή μας ὅμως εἶναι περισσότερο ὁργανωμένη, μεθοδική και πολύμορφη.

Ἀναφέρουμε κάποια περιστατικά:

♦ «Δέν μοῦ ἀρέσει τό θρησκευτικό κομμάτι τῶν Χριστουγέννων», εἶπε τά περσινά Χριστούγεννα ἡ ἐβραιοαμερικάνα παρουσιάστρια και ἱατρική συντάκτρια τοῦ NBC Nancy Snyderman σχετικά μέ τίς γιορτές. «Νομίζω ὅτι ἡ θρησκεία μπερδεύει τό ὅλο πράγμα... Αὐτό εἶναι πού κάνει τίς γιορτές τόσο ἀγχώδεις».

♦ Στη Γαλλία ἡ ἀνθρωπολόγος Ounia Amina Bouzar, ἀλγερομαροκινῆς καταγωγῆς, ὑπέβαλε πρόταση νά καταργηθοῦν δύο χριστιανικές γιορτές και τή θέση τους νά καταλάβουν ἡ ἐβραϊκή Yom Kippur και ἡ μουσουλμανική Aïd! Ἡ Bouzar διορίστηκε ἀπό τόν γάλλο πρωθυπουργό στην κυβερνητική ὑπηρεσία Observatoire de la laïcité, πού προφανῶς στόχο ἔχει τήν προώθηση τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Ἰσλάμ στη Γαλλία εἰς βάρος βεβαίως τοῦ χριστιανισμοῦ.

♦ Στό Wausau τοῦ Wisconsin τῶν ΗΠΑ σχολική περιφέρεια ἀποφάσισε γιά τόν φετινὸ ἐορτασμό τῶν Χριστουγέννων τά δημοτικά σχολεῖα νά ἀκυρώσουν τίς

συναυλίες τους καί νά περιορίσουν τά σχε-
τικά γιορτινά τραγούδια πού θά ψάλει ή
σχολική χορωδία. Σύμφωνα μέ τίς όδηγίες
έπιτρέπονται «έορταστικά καί χριστουγεν-
νιάτικα τραγούδια πού δέν έπικεντρώνον-
ται στόν θρησκευτικό έορτασμό τών Χρι-
στουγέννων». Θά πρέπει έπίσης νά άπα-
λειφθεί κάθε άναφορά στά Χριστούγεννα,
τά όποία πρέπει νά μεταλλαχθοῦν σέ γιορ-
τή τοῦ χειμώνα.

◆ Στή γερμανική πόλη τοῦ Solingen
τελευταία άπαγορεύτηκαν τά χριστιανικά
σύμβολα κατά τόν δημόσιο έορτασμό τών
Χριστουγέννων. Τώρα καί στό Kreuzberg
τοῦ Βερολίνου άπαγορεύτηκε ό έορτασμός
τών Χριστουγέννων σέ δημόσιους χώρους
-έπιτρέπεται μόνο κατ' οἶκον-, γιά νά μήν
«τραυματίζονται» τά θρησκευτικά συναι-
σθήματα τών «άλλων». Μπορεῖ νά στηθεῖ
μόνο ἕνα χριστουγεννιάτικο δέντρο σέ
κεντρικό σημείο. Ακόμη καί αὐτή ή χρι-
στουγεννιάτικη άγορά έλαβε άδεια, άφού
προηγουμένως μετονομάσθηκε «Winter-
fest» (= χειμωνιάτικη γιορτή).

◆ Στήν Ἰσπανία ή ύπουργός Παιδείας
τῆς έπαρχίας τῆς Άστούριας -χωρίς καμία
διαβούλευση μέ τούς έμπλεκόμενους φο-
ρεῖς- έστειλε έγκύκλιο στά σχολεῖα νά ά-
φαιρεθεῖ κάθε άναφορά στά «Χριστούγεν-
να» καί τή «Μεγάλη Έβδομάδα», γιά «νά
μήν πληγωθοῦν οἱ εύαισθησίες τών άν-
θρώπων»(!). Σύμφωνα μέ τήν έγκύκλιο
στά ήμερολόγια τοῦ σχολείου ή λέξη «Χρι-
στουγεννα» θά πρέπει νά αντικατασταθεῖ
μέ τή φράση «χειμερινές διακοπές».

◆ Στό Βέλγιο ύπῆρξε έντονη άντιπαρά-
θεση σχετικά μέ ύπουργική έγκύκλιο πού
άπαγορεύει τή λέξη «Πάσχα» καί τήν άντι-
καθιστᾷ μέ τόν ὄρο «διακοπές τῆς άνοι-
ξης», μέ τή δικαιολογία νά μήν «προσ-
βάλλονται» οἱ μή χριστιανοί μετανάστες.

Σέ ὅλες τίς προαναφερόμενες περιπτώ-
σεις άντέδρασαν οἱ τοπικές κοινωνίες, οἱ
όποῖες έρμήνευσαν τήν έν γένει στάση ὡς

άντιχριστιανική μέ συγκεκριμένο στόχο
τήν καταστροφή τῆς χριστιανικῆς κληρο-
νομιάς τους.

Χαρακτηριστική εἶναι ή τοποθέτηση
άρμόδιου ὀργάνου τῆς Ἰσπανίας (ORLC)
στούς νεωτερισμούς τῆς ύπουργοῦ: «Οἱ
“γιορτές” πάντα ὀνομάζονταν Χριστούγεν-
να, Μεγάλη Έβδομάδα καί Πάσχα καί μέχρι
τώρα κανείς δέν εἶχε προσβληθεῖ από αὐ-
τό. Καλοῦμε, λοιπόν, τήν ύπουργό νά πα-
ραιτηθεῖ από τίς κοσμικές φιλοδοξίες της,
καί νά δεῖ ὅτι ή Ἰσπανία εἶναι μία χώρα μέ
χριστιανικές ρίζες, οἱ ὁποῖες δέν μποροῦν
νά ξεχαστοῦν από τή μία στιγμή στήν άλ-
λη».

Άλλά καί στήν ὀρθόδοξη πατρίδα μας
παρατηροῦνται τέτοια κρούσματα, καθῶς
άπό τά σχολικά μας βιβλία έξορίσθηκαν τά
σχετικά έορταστικά κείμενα καί τή θέση
τους ἔχουν καταλάβει «Ο Νορντίν στην εκ-
κλησιά», «Η μπουγάδα του Άι Βασίλη»,
«Τότε που βγάλαμε βόλτα τον Επτάφιο»,
«Η γάτα του παπά» κτλ., μέ σκοπό τήν πλή-
ρη άποχριστιανοποίηση τῆς νέας γενιάς. Κα-
θῶς φαίνεται, ό μύθος τῆς πολυπολιτισμικό-
τητας άποτελεῖ ἄριστο φυτώριο άντιχρι-
στιανικῶν κινήσεων καί ή περιφέρηη παγκο-
σμιοποίηση στήν οὐσία εἶναι πολτοποίηση
θεσμῶν, ήθῶν, ἀξιών, παραδόσεων.

Άναμφισβήτητα, ό Χριστός σέ κάθε έ-
ποχή, ὅπως καί σήμερα, εξακολουθεῖ νά εἶ-
ναι «σημεῖον άντιλεγόμενον». Δέν θά ἦταν
ύπερβολή νά ποῦμε ὅτι ὀλόκληρη ή μετά
Χριστόν ιστορία συνυφαίνεται γύρω από
τήν παραδοχή ἢ τήν άπόρριψή του. Όσοι
τόν άρνοῦνται καί τόν πολεμοῦν άργά ἢ
γρήγορα θά καταλάβουν τή σημασία τῶν
λόγων του: «Πᾶς ὁ πεσών ἐπ' ἐκεῖνον τόν
λίθον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέση,
λικμήσει αὐτόν» (Λκ 20,18). Ἄς μήν έπι-
τρέψει ή άγαθότητά του νά βρεθοῦμε στό
άντίθετο στρατόπεδο.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Πρῶτα ἡ Πατρίδα!

Ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 βρίσκει τόν Γιάννη Γούναρη νά ὑπηρετεῖ πιστά τόν πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Πρῶτα ἦταν ἔμπορος. Χρόνια ὅμως τώρα εἶναι κυνηγός τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη. Πῶς τόν φροντίζει! Καί τί δέν τοῦ φέρνει ἀπό τά γύρω βουνά: λαγούς, ἀγριόχοιρους, ἐλάφια, ὀρτύκια, πέρδικες. Μά ὁ κύριός του δέν τόν ἐμπιστεύεται εὐκολα. Γι' αὐτό κρατᾶ στήν Ἄρτα ὁμήρους του τήν ἀγαπημένη φαμίλια τοῦ Γούναρη, τή σύζυγό

του Τρισεύγενη καί τά τρυφερά του βλαστάρια, τόν Κώστα, τόν Βασίλη καί τή Λάμπρω. Πόσο τοὺς νοσταλγεῖ, μά σνῆμα ἀνησυχεῖ γιά τό μέλλον τοὺς!

1822. Οἱ δύο πασάδες, ὁ Κιουταχίς κι ὁ Ὁμέρ Βρυώνης, μέ τ' ἀμέτρητα ἀσκέρια τοὺς ἔχουν στό στόχαστρο τό Μεσολόγγι. Τό περιστοιχίζουν διαρκῶς κι ὁ κλοιός ὁλοένα σφίγγει. Μιά μέρα ὁ Γούναρης πληροφορεῖται ἀπό τόν φίλο του, Ἀλῆ ἀγᾶ, ἓνα ὑπουλο σχέδιο, πού κυριολεκτικά τάραξε τά σωθικά του. Τή νύχτα τῶν Χριστουγέννων διαλέγουν οἱ Τοῦρκοι νά κάνουν ἔφοδο καί νά καταλάβουν τοῦτο τό «ἁλωνάκι». Πιστεύουν πῶς εἶναι ἡ καταλλήλότερη στιγμή γιά ἐπίθεση, ὅταν ὅλοι οἱ Μεσολογγίτες θά εἶναι στίς ἐκκλησιές τοὺς, γιά νά γιορτάσουν Χριστούγεννα, καί τό κάστρο θά εἶναι ἀφύλαχτο, τά ταμπούρια ἀφρούρητα.

Ἀπό κείνη τή στιγμή ἀρχίζει τό μαρτύριο τοῦ Γιάννη. Σκληρά διλήμματα ταναλνίζουν τήν ὑπαρξή του. Ποίος θά μποροῦσε νά καταγράψει τό μέγεθος τῆς ἐσωτερικῆς του πάλης ἀνάμεσα στό καθῆκον πρὸς τήν πατρίδα καί στήν οἰκογενειακή ἀγάπη; Βγαίνει γιά κυνήγι, κατευθύνεται πρὸς τό Μεσολόγγι. Πουλιά πετοῦν γύρω του, μά ὁ νοῦς του πετάει... Ἀπό τή μιά τόν χαροποιεῖ ἡ σκέψη πῶς, σάν πατήσουν τό Μεσολόγγι οἱ ἐχθροί, γρήγορα θά ἐπιστρέψει στή γυναῖκα του καί στά παιδιά του. Πόσο τήν περιμένει αὐτή τήν ὥρα, νά σφίξει στήν ἀγκαλιά του τ' ἀγγελοῦδια του! Ἀπό τήν ἄλλη σκοτεινιάζει τό πρόσωπό του, σφίγγεται ἡ ψυχὴ του, πού, ἐνῶ γνωρίζει τό μυστικό καί μπορεῖ νά κάνει κάτι νά σώσει τήν πόλη, μουνδιάζει, ἀδυνατεῖ νά δραστηριοποιηθεῖ. Πρέπει νά τό πληρώσει πολὺ ἀκριβά. Πῶς νά θυσιάσει τή φίλτατη οἰκογένειά του! Εἶναι σίγουρος πῶς ὁ πα-

σᾶς ἀμέσως αὐτόν θά ὑποψιαστεῖ. Μά θά ἀφήσει τήν πόλη ἔτσι ἄπονα νά τήν κουρσεύσουν οἱ Λιάπηδες ; Κι ὕστερα τί ζωή νά χαρεῖ, καί τί ὀδυρόνο ν' ἀναπνεύσει; Τό αἵματοβαμμένο Μεσολόγγι, τά συντρίμια τῆς καταστροφῆς, τά ὀρφανά, τό δάκρυ, ὁ στεναγμός, ἡ σκλαβιά... θά τοῦ φωνάζουν τό καθένα μέ τόν τρόπο του πῶς αὐτός φταίει, αὐτός εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ὀλοθρεμοῦ. Ἀπό τώρα κιόλας νιώθει οἱ Ἑρινύες νά τόν ζώνουν καί νά τόν καταδιώκουν.

Ξαφνικά γλυκόλαλες καμπάνες ἀκούγονται. Καλοῦν τοὺς χριστιανούς Μεσολογγίτες γιά τόν Ἑσπερινό τῶν Χριστουγέννων. Κάτι παράξενο, ὁμορφο συντελεῖται στήν ψυχὴ τοῦ Γούναρη. Ἀρχίζει τό θολό τοπίο μέσα του νά ξεκαθαρίζει.

-Δέν εἶμαι μόνο πατέρας. Ὁ Θεός ἔχει φροντίδα στά παιδιά μου. Ἐγὼ τήν τύχη τοῦ Γένους μου.

«Καί ἀκράτητος, σάν ἀπὸ ἀνώτερη δύναμη σπρωγμένος, ὥρμησε κάτω στό περιγιάλι, πού καθρέφτιζε τῆς δύσης τά πανώρια χρώματα», περιγράφει τὴ σκηνὴ αὐτὴ παραστατικά ἡ περίτεχνη γραφίδα τοῦ Ἀνδρέα Καρκαβίτσα στό ἔργο του «Ἡ θυσιά». Ἐκεῖ στήν ἀκρογιαλιά ἀνταμώνει τόν γραμματικό τοῦ στρατηγοῦ Μακρῇ κι ἐκπληρώνει τό χρέος του πρὸς τήν πατρίδα. Τοῦ ἐκμωστηρεῖται τά μυστικά σχέδια τῆς τουρκικῆς ἐπίθεσης.

Χαράματα, κι οἱ καμπάνες διαλαλοῦν τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς χριστιανοσύνης. Οἱ πολιορκημένοι θέτουν σ' ἐφαρμογὴ τό στρατηγικὸ τους σχέδιο. Δέν τραβοῦν κατὰ τήν ἐκκλησιά, ἀλλὰ συγκεντρώνονται μέσα στήν τάφρο. Μὲ μιᾶς ἀνταριάζεται ὁ τόπος. Μὲ ἀλαλαγμούς καί ὁμοβροντίες ὁρμοῦν 800 Τουρκαλβανοὶ ἐναντίον τῆς τάφρου. Πρὸς μεγάλη τους κατάπληξη βρίσκουν ἄντρες καί γυναικες σέ κάθε προμαχῶνα ν' ἀντιστέκονται ἡρωικά.

Μετά ἀπὸ τρεῖς ὥρες ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρεῖ ντροπιασμένος, ἀφήνοντας πίσω του 500 νεκρούς. Οἱ δύο πασάδες ἀναγκάζονται νά λύσουν τήν πολιορκία. Χάρη στὸν ἀφανῆ ἥρωα, Γιάννη Γούναρη, ἄπαρτο τό «ἀλωνάκι», ἀπροσκύνητο τό «καλύβι», ἀσκλάβωτος ὁ «φράχτης»! Τὴ λαμπρὴ αὐτὴ νίκη τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τήν πρώτη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, παιανίζει θριαμβικά ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός στὸν «Ῥυμνο εἰς τὴν Ἑλευθερίαν», ἀφιερώνοντας τίς στροφές 88-122. Ἀπευθύνεται στήν «Ἑλευθερία» σέ β' πρόσωπο:

«Πῆγες εἰς τό Μεσολόγγι
τὴν ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ,
μέρα πού ἀνθισαν οἱ λόγγοι
γιά τό τέκνο τοῦ Θεοῦ...».

Νικημένος ὁ Ὁμέρ Βρυώνης ὑποπτεύεται τὸν κυνηγό του καί διατάσσει τὴ σφαγὴ τῆς οἰκογένειάς του. Μόλις μαθαίνει τὴν τραγικὴ εἶδηση ὁ δύστηχος Γούναρης, ἐγκαταλείπει τό τουρκικὸ στρατόπεδο καί τραβᾷ κατὰ τό μοναστήρι τῆς Κλεισοῦρας, λίγα χιλιόμετρα πρὸ πέρα ἀπὸ τό Μεσολόγγι. Ντύνεται τό μοναχικὸ σχῆμα. Ἐσωσε τό Μεσολόγγι, νά σώσει τώρα καί νά ἐξαγνίσει καί τὴν πολυβασανισμένη του ψυχὴ. Τό ὄνομά του συγκαταλέγεται στό πάνθεο τῶν ἡρώων τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, ἐνῶ ἡ προτομὴ του στολίζει τὸν Κῆπο τῶν Ἡρώων στήν «ἱερὴ πόλη» τοῦ Μεσολογγίου μαζί μὲ τ' ἄλλα μνημεῖα τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν.

Ἑλληνίς

Τὸ ἐξώφυλλο

«Ἡ Παρθένος σήμερον,
τὸν ὑπερούσιον τίκει,
καὶ ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον,
τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει»

«Ὡς καὶ ἡμεῖς...»

Μετροῦσε καὶ ξαναμετροῦσε ἡ Ἀναστασία τὴ φετινὴ τους σοδειά. Τόσα κιλά πέρυσι, τόσα φέτος, τόσα τίς ἄλλες χρονιές. Δόξα νὰ ᾗχει ὁ Θεός! Δέν τοὺς λησμόνησε καὶ πάλι. Κι ἦταν τὸ μέλι χρυσό στοῦ χρώμα, ὀλόγλυκο καὶ εὐωδιαστό.

Θά ᾽διναν, ὅπως λογάριαζε, τὸ μερτικό στὴν Ἐκκλησία γιὰ τοὺς ἀπόρους - τὸ ἔχαν συμφωνημένο μέ τὸν Βασίλη, τὸν ἄνδρα της-, κάποια πεσκέσια στοὺς γονεῖς τους, στ' ἀδέλφια καὶ στοὺς κουμπάρους, γιὰ τὰ Χριστούγεννα, λίγο στοὺς θεῖους τους, καὶ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο θά τὸ πουλοῦσαν, ὅπως καὶ τίς προηγούμενες χρονιές. Κάτι θά ᾽πιαναν, ἂν ὅλα πῆγαιναν καλά. Τουλάχιστον τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ δίδακτρα τοῦ Μανωλάκη, γιὰ τὸ φροντιστήριο. Τέλειωνε τὸ Λύκειο τὸ μεγάλο τους ἀγῶρι καὶ χρειαζόταν βοήθεια.

Λίγα μελίσσια εἶχε βάλει ὁ Βασίλης καὶ μ' αὐτὰ πάλευε νὰ συμπληρώσει τὸ εἰσόδημά τους. Νὰ καλύψει τίς πάμπολλες ἀνάγκες τῆς πολυμελοῦς οἰκογένειας.

Αὐτές οἱ σκέψεις τὴν ἀπασχολοῦσαν καὶ χωρὶς διόλου νὰ μιλά, τακτοποιοῦσε τὰ δοχεῖα μέ τὸ μέλι στὴν ἀποθήκη τους. Ἄξαφνα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα διέκρινε δυὸ τρίκιλα δοχεῖα μέλι, ξέχωρα τοποθετημένα. Δέν τὰ ἔχε βάλει ἡ ἴδια, τὸ θυμᾶται καλά. Τὸ δῖχως ἄλλο, τὰ ἔχε

φυλάξει ἐκεῖ ὁ Βασίλης γιὰ κάποιον καλὸ τους πελάτη.

Στὸ βάθος τῆς ἀποθήκης δούλευε ἐκεῖνος ἀφοσιωμένος. Στοίβαζε μέ προσοχή τὰ περίσσια τελάρια κι ἔκαμε τίς ἀπαραίτητες ἐτοιμασίες γιὰ τὸν χειμῶνα.

- Βασίλη, γιὰ ποιὸν εἶναι τὰ δύο δοχεῖα; ρώτησε.

Ὁ ἄνδρας τῆς ἀποροφημένος μ' ὅ,τι ἔφτιαχνε, δέν τῆς ἀπάντησε, ὥστε χρειάστηκε νὰ ξαναρωτήσῃ καὶ μάλιστα δυνατότερα.

- Γιὰ ποιὸν τὸ μέλι; καὶ τοῦ ᾽δειξε μ' ἓνα νεῦμα τὰ δύο δοχεῖα.

- Εἶναι γιὰ τὸν μπάρμπα Δημητρώ, τὸν καλὸ μας γείτονα.

- Ἔνα γιὰ τὸν μπάρμπα Δημητρώ, καλά, τὸ βλέπω. Τὸ δεύτερο ὅμως; ρώτησε ἡ Ἀναστασία μέ φανερὴ ἀπορία.

- Ἄ! αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸν γιό του, τὸν Μίλτο, τὸν παλιόφιλο, ἀπάντησε ἡσυχᾶ.

- Γιὰ τὸν Μίλτο; ἐξανέστη ἐκείνη. Καλά, γιὰ τὸν μπάρμπα Δημητρώ, χαλάλι του, χίλιες φορές. Ὅχι, ὅμως καὶ γιὰ τὸν Μίλτο! Ὅλα κι ὅλα! Αὐτός, μάτια μου, μήτε πού γυρίζει νὰ μᾶς δεῖ, ζοῦμε-πεθαίνουμε. Οὔτε μιὰ καλημέρα. Κι ἔπειτα, ξεχνᾶς τί ἔγινε πρὶν λίγα χρόνια; Στὸν γάμο του δέν μᾶς κάλεσε, ἐπειδὴ δέν μᾶς ἤθελε. Ὅχι γιὰ τὸν Μίλτο, χίλιες φορές ὄχι! Γιὰ ὅποιον ἄλλον θές, μὰ ὄχι γι' αὐτόν.

- Ἀναστασία, παλιές ἱστορίες θυμήθηκες καὶ παρασύρθηκες, τῆς εἶπε μέ καλοσύνη. Ξεχνᾶς, ὡς φαίνεται, πὼς ὁ Μίλτος εἶναι ἄνεργος ἐδῶ καὶ τόσοις μῆνες. Κι ἔχει καὶ ἓνα μικρὸ παιδί... Δίκαιο εἶναι νὰ τοῦ στείλουμε κάτι ἀπ' τὴν παραγωγή μας. Ἄν ὄχι γιὰ τὸν ἴδιο, ἄς εἶναι τουλάχιστον γιὰ τὸ παιδί του. Μά, ἂν πάλι ἐσύ δέν συμφωνεῖς... θά ὑποχωρήσω.

- Ὅχι, δέν συμφωνῶ βέβαια, γιατί δέν τὸ ἀξίζει. Εἴσαι ὑπερβολικὰ καλός,

γιά νά τό δείς.

Σίγουρη γιά τήν ἐκτίμησή της καί φανερά ἐνοχλημένη, παράτησε τή δουλειά κι ἔφυγε. Καί ἀφοῦ ἤθελε ἐκεῖνος νά δίνει μέλι ὅπου νά 'ναι, καί μάλιστα σέ τέτοια ποσότητα, ἄς τον νά παιδεύεται μόνος του. Ἡ μήπως δέν εἶχε δουλειές νά κάνει ἡ ἴδια στό σπίτι; Ἀμέσως καταπιόστηκε μέ τό φαγητό. Σέ λίγο θά ἐπέστρεφαν καί τά παιδιά. Θά τοὺς ἔφτιαχνε καί λουκουμάδες μέ μέλι, πού τόσο τοὺς ἀγαποῦν.

Ἀθελά της, στὸν νοῦ της ξανά 'ρθαν τὰ λόγια τοῦ ἀνδρα της: «Εἶναι ἀνεργος ὁ Μίλτος. Εἶναι ἀνεργος καί ἔχει καί ἓνα μικρό παιδί». Ὅχι πὼς δέν γνώριζε ἡ Ἀναστασία γιά τούτη τή δυσκολία πού περνοῦσε ὁ παλιός φίλος τοῦ Βασίλη. Ἡ μήπως δέν ἤξερε ἡ ἴδια ἀπὸ ἀνεργία. Χρόνια παιδεύτηκε ὁ Βασίλης μέχρι νά σταθεροποιηθεῖ στὴν ἐργασία του. Ἐκείνη ἡ ἀβεβαιότητα τὸν εἶχε ἀναγκάσει νά καταπιαστεῖ καί μέ τά μελίσσια.

Καί ἀφοῦ τὰ γνώριζε ὅλα αὐτά, γιατί δέν ἔστρεχε νά δώσουν τό μέλι στὸν Μίλτο; Τό 'νωθε, στό βάθος τήν ἐνοχλοῦσε ἐκείνη ἡ ὑποτίμηση πρὸς τὸν ἀνδρα της, πού ἄγγιζε καί τήν ἴδια. Κάποια παλιά παρεξήγηση εἶχε ἀφήσει φανερή τήν παγωμάρα στὴν καρδιά τοῦ Μίλτου. Ὁ Βασίλης πάλι, ἂν καί ἀρκετὰ μεγαλύτερός του, δέν συμεριζόταν αὐτὴ τή στάση. Φερόταν σάν νά μὴν εἶχε μεσολαβήσει τίποτε τό κακό.

Ἐκείνη πὼς μπορούσε νά σκέφτεται διαφορετικά; Καθὼς σουρούπωνε καί ἔκλινε ἡ ἡμέρα, περίσσιο αἰσθάνθηκε τό βάρος στὴν καρδιά της. Στ' ἀλήθεια, ὡς φαίνεται, δέν συγχώρησε ἀληθινὰ κείνη τήν παλιά προσβολή... Μά τί στέκεται; Πρέπει τώρα νά τό πράξει. Νά προλάβει, νά βιαστεῖ, νά ἀπαλλάξει ἐντελῶς τοὺς δικούς της ὀφειλέτες, ἀπὸ τό βάρος

τους... Εἶναι ρητὴ ἡ ἐντολή Του καί ἀπόλυτη... Σάν νά τό 'χε ξεχάσει... «Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Πὼς δέν τό σκέφτηκε νωρίτερα;

Παράτησε τοὺς λουκουμάδες στὴ μέση. Ἐκανε κουβάρι τὴν ποδιά της καί τὴν προσγείωσε στὴν ἀπέναντι μεριά τοῦ πάγκου. Ἐπρεπε νά βιαστεῖ. Ἡ κουζίνα της μπορούσε νά περιμένει, ἡ δουλειά πού εἶχε τώρα, ὄχι.

Ἐτρεξε στὴν ἀποθήκη. Ὁ Βασίλης δούλευε ἀκόμη. Πόσο ἐργατικός ἦταν στ' ἀλήθεια αὐτός ὁ ἀνθρωπος! Στάθηκε δυό λεπτά νά τὸν καμαρώσει.

- Βασίλη, ξέρεις τί λέω; Νά! ξαναῆρθα, νά σοῦ πῶ πὼς ἄλλαξα γνώμη!

Σάν νά μὴν τὴν ἄκουσε.

- Βασίλη, τό μετάνιωσα, ξέρεις. Νά δώσεις τό μέλι στὸν Μίλτο, ὅπως ἀκριβῶς λογάριασες. Δίκιο εἶχες πρὶν. Ἐπιτόλαια σκέφτηκα καί τό ἀναγνωρίζω. Καί ἂς ἔχουμε καλὸ χειμῶνα καί ἐμεῖς καί αὐτός.

Σήκωσε τὰ μάτια του καί τὴν κοίταξε μέ στοργή.

- Ἀφοῦ τό λές ἐσύ, ἔτσι θά 'ναι.

- Ναί, ἔτσι εἶναι, μά ὄχι ἐπειδὴ τό λέω ἐγώ. Ἐτσι τό ὀρίζει ὁ Θεός: Σάν θέλεις συγχώρεση, πρῶτος ἐσύ νά συγχωρᾷς. Σάν νά τό 'χα λησμονήσει. Αὐτό θυμήθηκα καὶ ἦρθα νά σέ βρῶ. Λοιπόν, ὅπως εἴπαμε, καί ζητῶ συγγνώμη καί ἀπὸ σένα' σέ λύπησα. Καί τώρα σ' ἀφήνω. Ξέρεις, ἐτοιμάζω λουκουμάδες κι ἂν βιαστεῖς, θά τοὺς προλάβεις ζεστούς.

Καί κάνοντας μεταβολή κατευθύνθηκε γιά τό σπίτι της ἀνάλαφρη. Καλά τό λένε πὼς ἡ συγχώρεση εἶναι δύναμη θεϊκή, πού κάνει ἀνάλαφρη καί τὴν καρδιά καί τὰ πόδια.

Ἐλισάβετ Μουρατίδου-Αἰναλίδου
Θεολόγος

Ἔρχεται!...

Πλησιάζει ἡ ὥρα, διαγγέλλει ὁ Ἀββακούμ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν θὰ ὑφίσταται μόνο γνώση ἢ ἔστω καὶ ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ· «ἀναδειχθῇ» (3,2), ψάλλει ὁ προφήτης, καὶ βλέπει τὸν πολυεύσπλαγχο Κύριο νὰ ἐπισκέπτεται τὰ πλάσματά του. Διακρίνει ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τὸν Θεάνθρωπο νὰ χαρίζει τὴν πολυπόθητη σωτηρία. «Ἀπό Θαιμάν», ἀπὸ μία περιοχὴ πρὸς τὸ Σινά, πού περιλαμβάνει τὴν ταπεινὴ Βηθλέεμ, θὰ ἔλθει ὁ Προσδοκώμενος· ἀπὸ ὄρος καλυμμένο μὲ ἀδιαπέραστο δάσος, δηλαδή ἀπὸ τὴν μήτρα τῆς Παρθένου, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ πατέρες. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ προφητεία ἔχει φθάσει στό καίριο σημείο της: Ὁ Ἀββακούμ προφητεύει μὲ δύναμη τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ (3,3).

Στ. Ν. Σάκκου,

«Προσεγγίσεις στοὺς δώδεκα μικροὺς προφῆτες»,
σελ. 152-153

Ἀπὸ ἐπιστολὲς πού λάβαμε

Θεσσαλονίκη, 18/9/13

Κατάθεση εὐγνωμοσύνης στὴ μνήμη τοῦ πνευματικοῦ μου δασκάλου Στέργιου Ν. Σάκκου.

Ἦταν μιά μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, πρὶν πολλὰ χρόνια, θὰ ’ταν στὴ δεκαετία τοῦ ’70, πού ἡ μητέρα μου ἐνθουσιασμένη καὶ βαθιά συγκινημένη, μοῦ ἀνέφερε τὴν πρώτη της γνωριμία μὲ τὸν ἀείμνηστο Δάσκαλό μας!

Ἡ ψυχὴ της διψοῦσε γιὰ λόγο Θεοῦ καὶ βρῆκε τὴν καλύτερη πηγὴ νὰ ξεδιψάσει! Ἀπὸ τότε τὸ «μικρὸ ποίμνιο», ὅπως ἀποκαλοῦσε ὁ Δάσκαλος τὴν μικρὴ ὁμάδα κυριῶν κάποιας ἡλικίας, ἀπολάμβανε τὰ κηρύγματά του. Ἡ ἀγωνία της νὰ μᾶς τὸν γνωρίσει γιὰ νὰ μαθητεύσουμε κοντά του, ἐγένεγε γεγονός. Τὸν γνωρίσαμε καὶ ἐμεῖς, πολλές ἀπὸ τὴν ὁμάδα μας, θυγατέρες ἐκείνων τῶν κυριῶν τοῦ «μικροῦ ποιμνίου».

Πολλὰ χρόνια μαθητεύσαμε κοντά του. Ἡ κάθε συνάντησή μας ἦταν γιὰ μᾶς μιά μυσταγωγία. Στὰ πρῶτα μας χρόνια μὲ τὴν νιότη καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἦταν μιά γλυκεῖα ἀνάπαυλα, μιά ξεκούραστη νότα. Στὴ συνέχεια ἡ ἀνάπτυξη τῶν χωρίων τοῦ Εὐαγγελίου ἦταν μιά καινούργια γνώση πού μᾶς συνέπαιρνε καὶ πολλές φορές μᾶς συγκλόνιζε. Καὶ τέλος στὴν ὀριμότητα τῆς ἡλικίας μας ἦρθαν καὶ οἱ καρποὶ τῆς χριστιανικῆς μας παιδείας.

Ἡ πίστη μας δυνάμωνε καὶ ἡ ζωὴ μας προσαρμοζόταν μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωὴ μου ἄλλαξε, ἡ πίστη μου δυνάμωσε καὶ εὐχαριστῶ καὶ δοξάζω τὸν Θεό πού μοῦ ἔδωσε αὐτό τό δῶρο στὴ ζωὴ μου, νὰ ἔχω μιά μητέρα πρότυπο καλῆς χριστιανῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσω ἓναν Δάσκαλο Εὐαγγελίου, τοῦ ὕψους τοῦ ἀείμνηστου καθηγητῆ Στέργιου Ν. Σάκκου!

Σεβαστέ μου Διδάσκαλε, καλέ μου Δάσκαλε, σοῦ χρωστῶ πολλά!

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του!

Μαρούλα Οἰκονόμου-Ἀντωνιάδου
Γιατρὸς Βιοπαθολόγος

Μία ξεχωριστή εὐλογία

Πέμπτη 10 Ὀκτωβρίου, ὥρα 12:30μ.μ. Στὴν Αἴθουσα τελετῶν τοῦ Α.Π.Θ. συρρέουν φοιτητές καί φοιτήτριες ἀπὸ ποικίλες σχολές τοῦ Πανεπιστημίου. Μπορεῖ τὸ πρόγραμμα σπουδῶν γιὰ τὴ νέα χρονιά νὰ πῆρε ἀναστολή, ἀλλὰ ἡ προσδοκία τῶσων χριστιανῶν φοιτητῶν γιὰ τὸν Ἁγιασμό στό Πανεπιστήμιο ἱκανοποιήθηκε καί μάλιστα πολὺ πρὶο σύντομα ἀπὸ ὅ,τι περιμέναμε.

Ὁδεύοντας πρὸς τὴν Αἴθουσα τελετῶν μιά ἀγωνία πλημύριζε τὴν καρδιά μου: Μετὰ ἀπὸ τόσες ἀπεργίες, ἄραγε πόσοι φοιτητές τὸ ἔμαθαν καί πόσοι θὰ ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτὸ τὸ κάλεσμα; Ἡ ἀγωνία μου ἔγινε προσευχή: «Θεέ μου, φώτισε καί στείλε τὰ παιδιά Σου». Μπαίνοντας ἀντίκρυσσα μέ ἐκπληξη μιά αἴθουσα πλημμυρισμένη ἀπὸ νιάτα ἀλλὰ καί ἐκπροσώπους τῶν Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν. Πρόσωπα τόσο οἰκεῖα, πού μᾶς συνδέει ὁ ἴδιος στόχος, ἡ κατάκτηση τῆς γνώσης καί τῆς ἀρετῆς. Ὁ Ἁγιασμός ξεκινᾷ οἱ ψυχές ὅλων δέονται γιὰ τὸν φωτισμό τους

καί συμπάλλουν. Στὸ τέλος, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης τόνισε πὼς ὁ Κύριος εἶναι ἡ λύση κάθε πνευματικοῦ καί οικονομικοῦ προβλήματος, ἀφοῦ «οἱ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλατωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ».

Ἐνα-ἕνα χαρούμενα κι ἐλπιδοφόρα τὰ πρόσωπα ἀσπάσθηκαν τὸν σταυρό. Παίρνοντας τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, μιά εὐθύνη μᾶς βαραίνει, ὅπως ἀνέφερε στό χαιρετισμό του ὁ κ. Κοσμήτορας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ εὐθύνη νὰ μεταφέρουμε τὸν μόνο ζωντανὸ καί ἀληθινὸ Θεὸ στὶς Σχολές μας. Νὰ ἀγωνιζόμαστε μέ ταπείνωση καί νὰ γίνουμε φῶτα στά νιάτα τῆς πατρίδας μας πού ἀναζητοῦν μιά ἀχτίδα φωτός σέ μονοπάτια μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Νὰ εἴμαστε μιά ζωντανή μαρτυρία πίστεως χωρὶς συστολές, γιὰ νὰ βιώνουμε ἀληθινὰ καί προσωπικὰ πὼς «τοῦ Θεοῦ εἰμι ἐγώ».

Καλὴ καί εὐλογημένη χρονιά!

Γ.Α.
Παιδαγωγικὸ Α.Π.Θ.

Διήγημα

Τά πρώτα Χριστούγεννα

Δέν ἄντεχε ἄλλο! Ὅχι, δέν μποροῦσε πιά νά τό σηκώνει αὐτό τό βάρος! Πρέπει νά δώσει ἕνα τέλος. Πρέπει νά ζαλαφρώσει.

Σέ τρεῖς μέρες θά εἶναι Χριστοῦγεννα καί θά εἶναι τά πρώτα του Χριστοῦγεννα ἀπό τή μέρα πού βαπτίστηκε χριστιανός. Πολλές φορές ἔκανε Χριστοῦγεννα στήν Ἑλλάδα καί τοῦ ἄρεζε πολύ αὐτή ἡ γιορτή. Ἡ χαρά τῶν παιδιῶν, τό γιορταστικό κλίμα καί γενικά ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Χριστός γεννήθηκε γιά νά λυτρώσει τόν κόσμο τόν γέμιζε πάντα μέ μιᾶ παράξενη χαρά.

Φέτος εἶναι κι αὐτός χριστιανός, ἔχει δικαιοματικά μερίδιο σέ τούτη τή χαρά, ὅμως...

Ὁ Νίκος τάχυνε τό βῆμα. Πρέπει νά τό κάνει τό συντομότερο. Ἐφτασε στήν πολυκατοικία πού ἔψαχνε καί στάθηκε ἀναποφάσιτος. Τότε, εἶχε βρεῖ ἀνοιχτή τήν πόρτα τῆς εἰσόδου καί μπήκε μέσα σάν κύριος. Ἐνωσε νά κοκκινίζει ὥς τ' αὐτιά. Μπήκε σάν κύριος καί βγήκε... κλέφτης. Προσπάθησε πολλές φορές νά δικαιολογήσει τόν ἑαυτό του: Ὅπου πήγαινε γιά νά ζητήσει δουλειά, τά μάτια ὄλων πέφτανε στά δικά του παπούτσια. Τί παπούτσια, δηλαδή, πού εἶχαν μείνει σχεδόν μοναχά οἱ σόλες;

Πίστεψε πώς δέν μποροῦσε κανεῖς νά ἔχει ἐμπιστοσύνη σ' ἕναν ξυπόλυτο. Καί τό ἔκανε! Μπήκε στήν πρώτη πολυκατοικία πού βρῆκε μπροστά του καί ξεκίνησε ἀπό τόν 5ο ὄροφο κατεβαίνοντας πρὸς τά κάτω. ἤξερε πώς οἱ Ἑλληνες συνηθίζουν νά ἀφήνουν τά παπούτσια τους ἔξω ἀπὸ τήν πόρτα τοῦ διαμερίσματός τους. Δέν ἄργησε νά

βρεῖ αὐτό πού ἤθελε. Ἄρπαξε τό ζευγάρι πού πίστεψε πώς θά τοῦ ἔκανε καί βγήκε. Καί πραγματικά τά παπούτσια τοῦ ἦρθαν κοντί.

Μπορεῖ νά ἦταν σύμπτωση, ὅμως τήν ἄλλη μέρα φορώντας τά κλεμμένα παπούτσια βρῆκε δουλειά. Εἶχε σχεδόν ξεχάσει ὅτι εἶχε κλέψει, ὥς τή στιγμή πού τ' ἀφεντικό του τόν παίνεψε σ' ἕναν συνεργάτη του:

- Τοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Δέν θά μποροῦσε νά κλέψει οὔτε κι ἂν πέθαινε τῆς πείνας. Ἐνα παραπάνω πού βαπτίστηκε πρὶν ὀκτώ μῆνες.

Χαστούκι νά τοῦ ἔδινε ἐκεῖνη τήν ὥρα τό ἀφεντικό του, δέν θά πονοῦσε οὔτε θά κοκκίνιζε τόσο τό πρόσωπό του.

- Τό πιστεύω, φίλε μου! Ὅταν βλέπεις ἄνθρωπο νά κοκκινίζει στόν ἔπαινο, μήν τόν φοβᾶσαι!

Φίδια τόν ζώσανε ἀπὸ κείνη τή μέρα τόν Νίκο. Μά ὅσο πλησίαζαν τά Χριστοῦγεννα, τόσο τό βάρος γινόταν ἀσήκωτο.

Ἐσπρωξε ἀποφασιστικά τήν πόρτα καί κείνη ἀντιστάθηκε.

- Ψάχνεις κάποιον, φίλε μου;

Ὁ νεαρός πού στεκόταν δίπλα του τόν κοιτοῦσε μέ συμπάθεια.

- Naί, εἶπε, σχεδόν ψιθυριστά.

- Ποιόν ψάχνεις, σέ ποιούς πηγαίνεις; ξαναρώτησε μέ ἐνδιαφέρον ὁ νεαρός.

- Δέν... δέν ξέρω τό ὄνομα τῆς οἰκογένειας, ξέρω μόνο πώς μένουν ἐδῶ, εἶπε καταλαβαίνοντας πώς δέν ἦταν καί πολύ πειστικός.

- Ἐχεις ξανάρθει; ρώτησε πάλι ὁ νεαρός. Μπορεῖς νά τούς βρεῖς μόνος σου, ἂν περάσεις μέσα;

Ἐλαμψαν τά μάτια τοῦ Νίκου καί αὐτή ἡ λάμψη τόν ἔκανε στά μάτια τοῦ ἄλλου ἀκίνδυνο.

Ἄνοιξε τήν πόρτα ὁ νεαρός καί μπήκαν κι οἱ δύο μέσα. Τό ἀσανσέρ ἦταν στό ἰσόγειο. Ὁ Νίκος πάτησε μέ χέρι πού ἔτρεμε λιγάκι τόν 3ο. Περίμενε νά πατήσει κι ὁ συνταξιιδιώτης του, μά ἐκεῖνος δέν ἔκανε καμιά κίνηση.

- Κι ἐγώ στόν 3ο πάω, τοῦ εἶπε χαμογελώντας. Σίγουρα πηγαίνεις στόν πατέρα Πρόδρομο. Μένει δίπλα μας.

Δέν μίλησε ὁ Νίκος. Τί νά πεῖ; Ὅτι δέν ἤξερε

σέ ποιόν πηγαίνει; Ἦξερε μόνο ποιά πόρτα θά κτυποῦσε. Ναί, τήν πόρτα τήν γνώριζε καλά.

Βγήκαν ἀπό τό ἀσανσέρ καί προχώρησαν στὸν διάδρομο. Σταμάτησαν κι οἱ δύο στὴν ἴδια πόρτα. Ὁ Νίκος γύρισε καί τὸν κοίταξε πανικόβλητος.

- Ἐδῶ μένεις;

- Μή μου πéis πὼς ἐδῶ ἔρχεσαι; ρώτησε κατάπληκτος ὁ νεαρός.

Ὁ Νίκος κατέβασε τὸ κεφάλι δίχως νά μπορεῖ ν' ἀρθρώσει λέξη.

Ἐκεῖνος βγάζοντας τὰ παπούτσια του κτύπησε τὸ κουδούνι.

- Μαμά, κάποιος σᾶς ψάχνει, εἶπε στὴν κυρία πού ἀνοιξε τήν πόρτα.

- Καλῶς τὸ παλληκάρι! Ἐλα, ἔλα μέσα, παιδί μου.

Οἱ δύο νέοι μπήκαν μέσα κι ὁ Νίκος ἔνωσε πὼς ἄλλο πιά δέν βαστοῦσαν τὰ πόδια του. Σωριάστηκε πνιγμένος στοὺς λυγμούς στὴν πρώτη πολυθρόνα πού βρέθηκε μπροστά του. Τὰ ἔχασαν μάνα καί γιός.

- Ἡρέμησε, παιδί μου, τοῦ ἔπε χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι. Ἡρέμησε κι ὕστερα μᾶς λές τί σοῦ συμβαίνει.

- Γιῶργο, φέρε ἕνα ποτήρι νερό στοῦ παιδί. Ἡ φωνή τῆς ἄγνωστης γυναικας, γλυκειά καί ζεστή, ἔπесε σάν βάλαμο στὴν ἀναστατωμένη καρδιά του.

- Πὼς σέ λένε, παιδί μου; τήν ἄκουσε νά τὸν ρωτᾷ μέ ἐνδιαφέρον.

- Νίκο, ἀπάντησε καί, γιὰ πρώτη φορά, τήν κοίταξε στοῦ πρόσωπο. Τοῦ φάνηκε τόσο φωτεινὸ καί γαλήνιο!

- Ἦρθα νά σᾶς πῶ ὅτι πρίν τρεῖς μῆνες ἔκλεψα ἕνα ζευγάρι παπούτσια πού τὰ βρήκα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας!

Μάνα καί γιός κοιτάχτηκαν ξαφνιασμένοι.

- Ἦταν ἡ πρώτη καί ἡ τελευταία φορά πού ἔκλεψα. Δέν μποροῦσα νά γιορτάσω τὰ πρῶτα μου Χριστοῦγεννα μ' αὐτὸ τό βάρος. Τὰ παπούτσια χάλασαν καί δέν μπορῶ νά τὰ ἐπιστρέψω. Ὅμως τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνες ἐργάζομαι καί ἔχω τὰ λεφτά γιὰ νά τὰ πληρώσω. Ζητῶ νά μέ συγχωρέσετε.

Ὁ Νίκος ἦταν πιά ἡρεμὸς καί γαλήνιος.

Ὅ,τι εἶχε νά πεῖ τό εἶπε.

- Θές, παιδί μου, νά ζήσεις ἀληθινὰ Χριστοῦγεννα; τὸν ρώτησε δακρυσμένη ἡ κυρία Ἄννα.

- Ὡ, ναί, εἶναι τὰ πρῶτα μου Χριστοῦγεννα ἀπὸ τότε πού βαπτίστηκα. Γι' αὐτὸ ἦρθα, γιὰ νά μπορέσω νά τὰ ζήσω ἀληθινὰ.

- Τότε, παιδί μου, λάθος πόρτα κτύπησες, τοῦ εἶπε τονίζοντάς του μιά-μιά τίς λέξεις.

- Δέν... δέν πήρα ἀπὸ ἔδῶ τὰ παπούτσια; ρώτησε χάνοντας γιὰ μιά στιγμή τὴ σιγουριά του.

Γέλασε καλοσυνάτα ἡ κυρία Ἄννα.

- Ἀπὸ ἔδῶ τὰ πήρες, παιδί μου, ὅμως γιὰ νά ζήσεις ἀληθινὰ Χριστοῦγεννα πρέπει νά κτυπήσεις τὴ διπλανή μας πόρτα, τοῦ ἀπάντησε μέ νόημα ἡ κυρία Ἄννα.

- Δέν σοῦ εἶπα ὅτι δίπλα μας μένει ὁ πατήρ Πρόδρομος; τοῦ ἐξηγήσε ὁ Γιώργος. Αὐτὸ ἐννοεῖ ἡ μαμά, νά πᾶς νά ἐξομολογηθεῖς καί ἔληξε!

Ὅταν ὁ Νίκος ἔμπαινε στοῦ ἀσανσέρ γιὰ νά φύγει, τὸν ξεπροβοδοῦσε ὅλος ὁ ὄροφος.

- Στὴν εὐχή τοῦ Θεοῦ, γιέ μου, τοῦ εἶπε ὁ πατήρ Πρόδρομος.

- Θά σέ περιμένουμε τὰ Χριστοῦγεννα γιὰ φαγητό, ἐπέμενε ἡ κυρία Ἄννα.

- Θά γυρίσουμε ὅλοι μαζί στοῦ σπίτι μετὰ τὴν ἐκκλησία, συμπλήρωσε ὁ Γιώργος.

Βγήκε ἀπὸ τὴν οἰκοδομὴ πετώντας. Μπήκε μέ βάρος ἀσήκωτο καί βγήκε λυτρωμένος. Μπήκε ξένος καί ὀλομόναχος σέ τούτη τὴν πόλη καί βγήκε ἔχοντας δική του οἰκογένεια.

Ἡ φάτνη τῆς πλατείας ἦταν ὀλοφώτεινη. Ἔτσι, ὀλόδια ὀλοφώτεινη ἔνωθε καί τὴν καρδιά του.

Ἐσφίξε στά χέρια του τό πενηντάρικο πού δέν δέχτηκε νά πάρει πίσω ἡ κυρία Ἄννα. Ἦξερε πὼς δέν τοῦ ἀνῆκε. Μπήκε στὴν πρώτη ἐκκλησία πού βρήκε μπροστά του καί τό ἔρριξε στοῦ ταμεῖο γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

- Καλὰ Χριστοῦγεννα, τοῦ εἶπε ὁ ἐπίτροπος πού εἶδε τί ἔκανε.

- Καλὰ Χριστοῦγεννα, τοῦ ἀπάντησε κι ἤξερε πολὺ καλά τί σημαίνει τούτη ἡ εὐχή.

E.B.

Ἀντίδωρο ἀγάπης

Καθιερωμένη πλέον ἡ αἱμοδοσία κάθε ἑξάμηνο στήν Ἀδελφότητά μας. Στίς 22 Ὀκτωβρίου ἡ κινητή μονάδα αἱμοδοσίας τοῦ Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου στήθηκε ξανά στό Δημητρούλειο Πνευματικό Κέντρο. Ἐκεῖ ὅπου τό βράδυ τῆς ἴδιας μέρας –καί ὄχι μόνο– τρεφόμαστε μέ τόν ἄσαρκο λόγο τοῦ Θεοῦ καί μεταγγίζεται μέσα μας ἡ αἰώνια ζωή, στόν ἴδιο χῶρο νέοι καί ὠριμοί, ἄνδρες καί γυναῖκες πρόθυμα πρόσφεραν «τὰ ἐκ τῶν σῶν» στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Περίπου πενήντα φιάλες ἀπό τό πολύτιμο καί δυσεύρετο αὐτό φάρμακο ἐξασφαλίστηκε γιά τίς ἀνάγκες τῶν συνανθρώπων μας, μέ μία ἀνέξοδη προσφορά λίγων λεπτῶν πού ὅμως ἀξίζει ὅσο ἡ ζωή γιά τούς ἐν κινδύνῳ καί ἀσθενεῖς ἀδελφούς μας.

Λίγες ὥρες μετά τήν αἱμοδοσία, πολλοί ἀπό τούς αἱμοδότες ἀπῆλυσαν τό νέκταρ τοῦ θείου λόγου ἀπό τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, πού ἐρμηνεύεται στό Δημητρούλειο κάθε Τρίτη στίς 8.30' μ.μ. Ἄς ἔχουν πλούσια τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Κοντά στούς φυλακισμένους

Στίς δύσκολες μέρες πού περνοῦμε, οἱ ἀνάγκες γίνονται ἀκόμη πιο ἔντονες γιά τούς «ἐλαχίστους» ἀδελφούς πού εἶναι ἔγκλειστοι στίς φυλακές. Μία ἐλάχιστη ἀνακούφιση, μία διαβεβαίωση ὅτι δέν τούς ξεχνοῦμε ἦταν ἡ ἐξόρμηση –τρίτη γιά φέτος– πού πραγματοποιήθηκε στίς Ἀγροτικές Φυλακές Κασσάνδρας, τήν Κυριακή 3 Νοεμβρίου, κλιμάκιο τοῦ φιλανθρωπικοῦ τομέα τῆς

Ἀδελφότητος.

Τελέσθηκε ἡ θεία Λειτουργία στόν ναό τῶν φυλακῶν, μέ τή συμμετοχή δεκάδων τροφίμων. Παρακολούθησαν μέ προσοχή καί εὐλάβεια, ἄκουσαν τό θεῖο κήρυγμα, ἀρκετοί μετέλαβαν τῶν ἁγίων Μυστηρίων. Στό τέλος, λίγα τραγούδια ἀπό τήν ομάδα τῶν ἐπισκεπτῶν, μία φιλική συζήτηση μέ τόν π. Μιχαήλ, ἕνα κέρασμα, ἔφεραν χαμόγελο στά χεῖλη καί δάκρυα σέ πολλά μάτια.

Μέ εὐγνωμοσύνη εὐχαρίστησαν τούς ἐπισκέπτες ὁ διευθυντής καί οἱ ὑπεύθυνοι παραλαμβάνοντας τά δῶρα μας, ἐνάμισυ τόνο τροφίμων καί ἀρκετές κουβέρτες.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ ΕΗ' (2013)

Α'. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Κάνε συνάλλαγμα!, σελ. 3 - Ώδη στή χαρά, σελ. 35 - Απροσκύνητοι, σελ. 67 - Μέ την καρδιά μας, σελ. 99 - Έλευθερίας διάκονοι, σελ. 131 - Πολέμα έξυπνα!, σελ. 163 - Διπλή πρεσβεία, σελ. 203 - Νά ακολουθοῦμε τούς Πατέρες!, σελ. 243 - 'Ο άληθινός πλουτός, σελ. 275 - «Ποῦ ὁ Χριστός γεννᾷται;», σελ. 307.

Β'. ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ

Δάκας Α. Εὐ.: Γιά τήν εἰρήνην τοῦ κόσμου, σελ. 4 - 'Ορθοδοξία καί αἵρεση, σελ. 68 - «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν...», σελ. 100 - Ἑλλειμμα ἀνθρωπιᾶς, σελ. 164 - Ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, σελ. 204 - Γιά νά ἔχεις πραότητα, σελ. 276 - Κανείς ἄλλος!, σελ. 308.

Σάκκος Ν. Στ.: Φωτιά καί πελέκι, σελ. 36 - Συνοδοιοπορία καί ἐμπειρία, σελ. 132 - Πίστη καί ζωή, σελ. 244.

Γ'. ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Π. ΔΙΑΘΗΚΗ

Σάκκος Ν. Στ.: Ψαλμός 109ος Α', σελ. 11 - Β', σελ. 44 - Γ', σελ. 70 - Ψαλμός 110ος Α', σελ. 172 - Β', σελ. 212 - Ψαλμός 111ος Α', σελ. 258 - Β', σελ. 286.

Δ'. ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Καλογεράκη Δ.: Τρίτη Μυσταγωγική Κατήχηση στό Χρίσμα, σελ. 14 - Τέταρτη Μυσταγωγική Κατήχηση στή θ. Μετάληψη, σελ. 46 - Πέμπτη Μυσταγωγική Κατήχηση στή θ. Λειτουργία Α', σελ. 148 - Β', σελ. 170 - Γ', σελ. 250.

Ε'. ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Σάν λάμψει τό δικό Σου φῶς, σελ. 3 - Παράδοξα, σελ. 79 - «Πλὴν μάτην ταρασσεται πᾶς ἄνθρωπος», σελ. 298.

ΣΤ'. ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΒΩΝΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Σάκκος Ν. Στ.: Τροπάριο τῶν Θεοφανίων, σελ. 6 - Μῦ 4,17' Λκ 17,19' Λκ 19,3, σελ. 7 - Μῦ 22,37 - 38' Μῦ 25,14 - 15, σελ. 40 - Μῦ 15,26' Λκ 18,13, σελ. 41 - Λκ 15,32' Μῦ 25,34' Μῦ 6,14 - 15, σελ. 72 - 'Ιω 1,47' Μρ 2,5, σελ. 73 - Μρ 8,36' Μρ 9,22,

σελ. 120 - Μρ 10,33' 'Ιω 12,14, σελ. 121 - Μρ 16, 6' 'Ιω 20,25, σελ. 142 - Μρ 16,1' 'Ιω 5,6, σελ. 143 - 'Ιω 4,42' 'Ιω 9,6' 'Ιω 17,6, σελ. 168 - Πεντηκοστῆς' Μῦ 9,38, σελ. 169 - Ἀρχή 'Ινδίκτου' 'Ιω 3, 14' Μρ 8,34, σελ. 208 - Λκ 5,4' Λκ 6,36, σελ. 209 - Λκ 7,12' Λκ 8,5, σελ. 248 - Λκ 8,37' Λκ 8,48, σελ. 249 - Λκ 16,30' Λκ 10,29, σελ. 280 - Λκ 12, 20' Λκ 18,20, σελ. 281 - Λκ 18,39-40' Λκ 13,11' Λκ 14,18, σελ. 312 - Μῦ 1,1' Μῦ 2,13, σελ. 313.

Ζ'. ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἰγνηλάτης: «Τό κελεπούρι», σελ. 284 - Ἀντιφώνηση, σελ. 316.

Η'. ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΗΗΜΕΣ

Ανανιάδης Α.: Ἱστορικές νοσταλγίες ἀπό τή γαλανόλευκη Κορυτσά, σελ. 292.

Αὐγουστίνου Εὐδ.: Μαθήματα ἀπό τούς Βαλκανιομάχους, σελ. 264.

Ἑλληνίς: 'Ο «ἥρωας τῶν ἡρώων» Ἰωάννης Βελισσαρίου, σελ. 185 - Πρῶτα ἡ Πατρίδα, σελ. 324.

Θ'. ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Δύο βασικά λάθη - Ἀπ' τό σκοτάδι στό φῶς - 'Οταν ἡ δασκάλα θέλει, σελ. 16 - «made in China»! - Ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη - Στά χνάρια τῆς Ε.Ο.Κ.Α. - Ἡ δύναμη τοῦ ἐνός, σελ. 17 - Συγχαρητήρια στούς Κρητικούς - 'Ο χριστιανισμός ἐν διωγμῷ, σελ. 48 - Φόνοι στά σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς - Ἡρώιδες δασκάλες - «Ἀγχογόνο» τό κάπνισμα, σελ. 49 - Γυρολόγοι τῆς ἀγάπης - «...ὑπόδειγμα δέδωκα ὑμῖν» - Γονεῖς, ἀνησυχῆστε ἐπιτέλους!, σελ. 80 - Ἡ κραυγή τῶν παιδιῶν - Ἀκατάβλητο ἐλληνικό πνεῦμα!, σελ. 81 - Τραγική κατάντια! - Μένος καί μανία, σελ. 112 - Πολλά καί ὀδυνηρά - Κατάργηση τοῦ ὅρκου - Ἡ κρίση διακρίνει, σελ. 113 - Γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν - Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, σελ. 144 - Ὀλιβερό! - Ἀρρωστημένες ἐμπνεύσεις - Μηνύματα θανάτου, σελ. 145 - Ποῦ βρίσκονται οἱ ἀπαχθέντες; - Πρός κατασκευή τεμένους, σελ. 180 - «Finis Grecia»; - Τό ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων χορηγός τοῦ Thessaloniki pride, σελ. 181 - Τό Εὐρωκοινοβούλιο ὑπέρ τῆς πορνογραφίας - Ἄς χαροῦμε τή δη-

μοκρατία μας!, σελ. 220 - Άμοιβή αντίρρηση - Νέος ἔθνικός ὕμνος χωρίς Θεό - «Ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον», σελ. 221 - Ἐπίσημη ἀπάντηση - Νά προλάβουμε, σελ. 256 - «Ἄλλα λέγουσιν, ἄλλα πράττουσιν» - «Γνωρίζω - Δέν ξεχνῶ - Διεκδικῶ», σελ. 257 - Πρόκληση ἀπὸ τὰ Σκόπια - Κι ἐμεῖς τοὺς «στρώνουμε χαλί»!, σελ. 288 - Ὁ βαρὺς μας ὀπλισμός - Αὐτὰ δέν λέγονται - Μᾶς ἐνοχλεῖ ἢ καμπάνα!, σελ. 289 - Τί κρύβουν - Δέν ἀποκλείεται, σελ. 320 - Εἶναι δυνατόν; - Καί πάλι περὶ Παιδείας - Ἕλληνες οἱ Πομάκοι, σελ. 321.

Γ'. ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Αὐγουστίνου Εὐδ.: Μεταλλαγμένα Ὀρησκευτικά, σελ. 18 - Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς, σελ. 50 - Τὸ «διάταγμα τῶν Μεδιολάνων» καὶ ἡ ἐπικαιρότητά του, σελ. 82 - «Τραυματίζουν» τὰ φυλακισμένα μνήματα; σελ. 114 - «Ἔργα καὶ ἡμέραι» Ἰησουιτῶν, σελ. 146 - Ἰησουίτες καὶ Ρωμοσύνη, σελ. 177 - Συνωστισμός ὀλισθημάτων, σελ. 290 - Φαινόμενα «χριστιανοφοβίας», σελ. 322.

ΙΑ'. ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΞΗ

Αναπλιώτου Ν.: Τί εἶναι τὸ Κατηχητικό, σελ. 255.

ΙΒ'. ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΦΗΒΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἄλκης: Ἕνας ἀλλιώτικος ἀγώνας, σελ. 20 - Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τοῦ Θεοῦ, σελ. 140.

ΙΓ'. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μαρτινιανή: Ἀντιγόνη, σελ. 150 - Μὲ ἓνα ποτήρι νερό, σελ. 294.

Μουρατίδου - Αἰναλίδου Ἐλ.: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου...», σελ. 59 - Τὰ καφέ μποτάκια, σελ. 191 - «Ὡς καὶ ἡμεῖς», σελ. 326.

ΙΔ'. ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Μουρατίδης Χαρ.: Ἀλεξάμενος σέβεται Θεόν, σελ. 52 - Κατακόμβες, ἐμπειρία Ἀνάστασης, σελ. 188.

ΙΕ'. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Δαμιανίδου Α.: Προσφυγιά, σελ. 207.

Ἰωάννης: ...Ὡς τὰ παιδιά, σελ. 89 - Υἱός εἰρήνης, σελ. 119.

Νικολαΐδης Α. Γ.: Στόν Αἰ-Γιάννη τὸν Πρόδρομο, σελ. 10.

ΙΣΤ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Βασιλάκος Β.: Ποτέ δουλεῖα τὴν Κυριακή, σελ. 196.

Ε.Β.: Ἀνταπόδομα, σελ. 24 - Γιά τὸ χατίρι σου, μητέρα!, σελ. 61 - Τὸ ἀφύλαχτο μαντρί, σελ. 91 -

Ὁ «γεροπαράξενος», σελ. 125 - Τοῦ Μάη τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὸ «Χριστός ἀνέστη»!, σελ. 156 - «Τὸ αἷμα νερό δέν γίνεται», σελ. 224 - Ἡ φωτιά τοῦ Θεοῦ στὸν καπνὸ τοῦ πολέμου, σελ. 268 - Ὁ μοναδικὸς πατέρας, σελ. 300 - Τὰ πρῶτα Χριστοῦ-γεννα, σελ. 330.

ΙΖ'. ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Νικολαΐδης Α. Γ.: «Ὡς μνημόσυνο...», σελ. 106 - «Παναγία Μυρτιδιώτισσα καὶ ἄλλα διηγήματα», σελ. 155.

Παπαρνάκης Αθ.: Ἀπάντηση σέ καυτὰ ἐρωτήματα, σελ. 252.

♦ Ὁ ἐθνομάρτυς μητροπολίτης Γρεβενῶν Αἰμιλιανός (1877 - 1911), σελ. 23.

ΙΗ'. ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Δάκας Α. Εὐδ.: Ὁ μακαριστὸς μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κυρὸς Νικόδημος, σελ. 182. ♦ «Αἰωνία ἡ μνήμη», σελ. 90.

ΙΘ'. ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀβραμίδου Θωμά: Τὰ ἀποκαΐδια μιᾶς σημαίας, σελ. 123.

Ἀνδρουτσὸς Ὀδυσσεύς: Στ' ἄρματα, ἀδέλφια!, σελ. 87.

Αὐγουστίνου Εὐδ.: Ποῦ εἶσαι, πάτερ Αὐγουστῖνε; σελ. 216.

Γ.Α.: Μία ξεχωριστὴ εὐλογία, σελ. 329.

Γκάτζιος Αθ.: Ἡ φαντασία τοῦ παιδιοῦ εἶναι πολὺτιμος θησαυρός, σελ. 153 - Μάθηση μέσῳ τοῦ παιχνιδιοῦ, σελ. 296 - «Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν», σελ. 318.

Δαδὴ Χρ.: Ὑπάρχει ἐλπίδα!, σελ. 190.

Ε.Κ.: «Κατασκήνωση Πορεία...», σελ. 302.

Ζ.Γ.: «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων», σελ. 134 - Μετακατασκοπική, σελ. 238 - Εἰς Δαμασκόν 2013, σελ. 246 - «Καὶ ἰδὼν αὐτόν...», σελ. 278 - Καὶ τοῦτο ὕμν τὸ σημεῖον...», σελ. 314.

Καραγεωργίου - Πάπιστα Στ.: Ἐλεύθερα σώματα - ἐλεύθερα πνεύματα, σελ. 222.

Κουπουρτιάδου Μαρία: Ἐχει ὁ Θεός!, σελ. 77.

Κρής: Αὐθεντικὸ πορτρέτο μιᾶς μάνας, σελ. 58 - Ὁ Γκράτσι μιλά γιὰ τὸ '40 καὶ τοὺς Ἕλληνες, σελ. 270.

Κύριλλος: «Εἰς τοὺς ἐπισκέψασθαι», σελ. 55.

Λόλα Εὐδ.: Ἀπὸ τῆ δράση στὴ Γερμανία, σελ. 260.

Μαρτινιανή: Περπατώντας πάνω στὰ κύματα, σελ. 42 - Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, σελ. 183.

Μιά κατασκηνώτρια: Κατασκήνωση: πρὶν καὶ μετὰ, σελ. 262.

Μπούτσικου - Ρίζου Εϋφ.: Πιό φτωχοί ή πιό πλούσιοι; σελ. 105.

Νικόλαος Αχρίδος: Πρώτα τό πιό σπουδαίο!, σελ. 57.

Ξανθόπουλος Σ.: "Ένα χρόνο «άπορφανισμένοι», σελ. 103.

Π.Κ.: Κατασκήνωσης νοσταλγία, σελ. 194.

Παλαιολόγου Ρένα: Πρότυπο πιστού ανθρώπου, σελ. 54.

Παπαδημητρίου Απ.: «Όλα γιά τό παιδί», σελ. 8 - Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ στόν ισλαμικό κόσμο, σελ. 38 - Ἡ κατάρριψη τῶν μύθων, σελ. 84 - Ὁ πόνος στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, σελ. 116 - Χριστός, σημεῖον ἀντιλεγόμενον, σελ. 138 - Ἐκκλησία καί κόσμος, σελ. 166 - Παναγία ἡ προστάτις, σελ. 214 - Συβαριτισμός, σελ. 282 - Τό μήνυμα πού δέν θέλουμε νά λάβουμε, σελ. 310.

Παστουρματζή Μαρία: «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία!», σελ. 74 - Δάκρυ καί ψίχουλο, σελ. 110.

Σάκκος Ν. Στ.: Δέν τόν κρατᾶ ὁ ἄδης, σελ. 136 - «Ὡς σοφός ἀρχιτέκτων», σελ. 218 - Ἔρχεται!..., σελ. 328.

Τρακόλη Μαρία: «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν», σελ. 30.

Τσακαλίδης Γ.: Στέργιος Σάκκος, ἕνας χρόνος ἀπό τήν κοίμησή του, σελ. 174.

Τσιάρα - Λιάπτη Σουλτάνα: Ἡ δύναμη τῆς σιωπῆς, σελ. 22.

Τσιραμπίδου Ἀγγ.: Μία ξεχασμένη γιορτή, σελ. 210.
Χ"ιωάννου Ἰππ.: Σοφός, ἀπλός, ὠραῖος ἄνθρωπος, σελ. 108.

♦ Εἶναι ὑπόθεση ὅλων μας, σελ. 198.

Κ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΝΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πένογλου Δ.: Αἰωνία ἡ μνήμη, σελ. 227.

«Πρίσκυλλα»: Ζητᾶμε ἐργάτες, σελ. 254.

ΚΑ' ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Ἀξιός!, σελ. 28 - Νέα χρονιά, νέες εὐλογίες!, σελ. 63 - Ἐκδρομή στό Σέλι - Τιμή στοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες, σελ. 94 - Μιά παράσταση διδαχή, σελ. 124 - Μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός - Ἐπίσκεψη στόν φυλακισμένο Κύριο, σελ. 158 - Λήξη ἱεραποστολικοῦ ἔτους, σελ. 195 - 21 Ἰουλίου 2013: Πᾶμε Καστανοῦσα!, σελ. 228 - «Τοῦ γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ», Κατασκήνωση 2013, σελ. 230 - Καλή ἀρχή!, σελ. 267 - «Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν...!», σελ. 303 - Ἀντίδωρο ἀγάπης - Κοντά στοὺς φυλακισμένους, σελ. 332.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου

Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΗ' - Ἀρ. φύλλου 816

Δεκέμβριος 2013

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:

Σάββας Ν. Ξανθόπουλος

Πέλοπος 9

546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί,

καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:

«Χριστιανική Ἑλπίς»,

Φίλυρο Θεσ/νίκης

Τηλ.: & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»

Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή

Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,

Κύπρου: 25 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 35 εὐρώ

(Η.Π.Α. 45 δολ.,

Καναδᾶ 50 δολ.,

Αὐστραλίας 55 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές

Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7,

546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τοὺς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ

IBAN GR94 0171 0740 0060 7401 0115 324

Ευλογημένα Χριστούγεννα

Ειρήνη στην πατρίδα μας

Χαρά στον κόσμο όλο!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ
ΔΟΞΑΣΑΤΕ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός
«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»